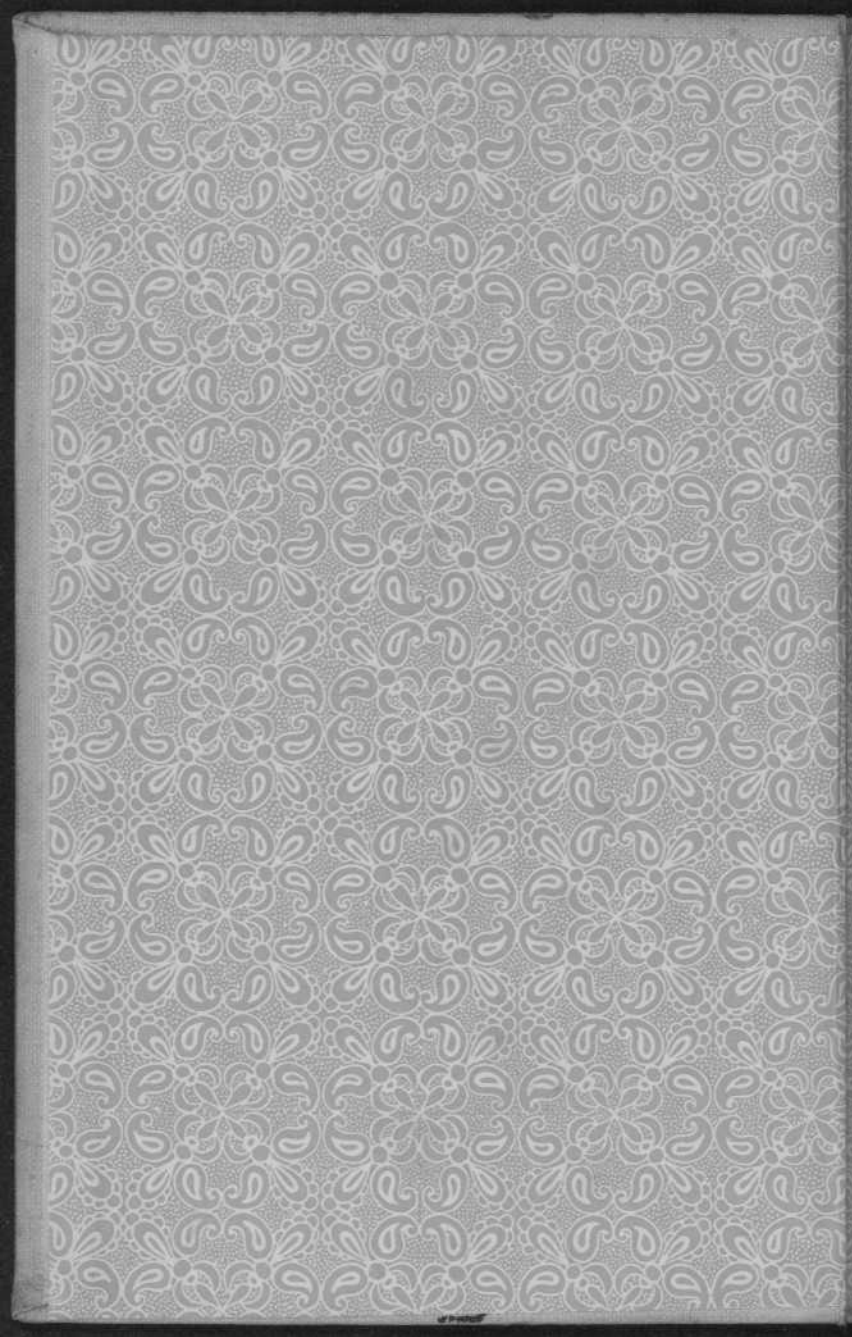
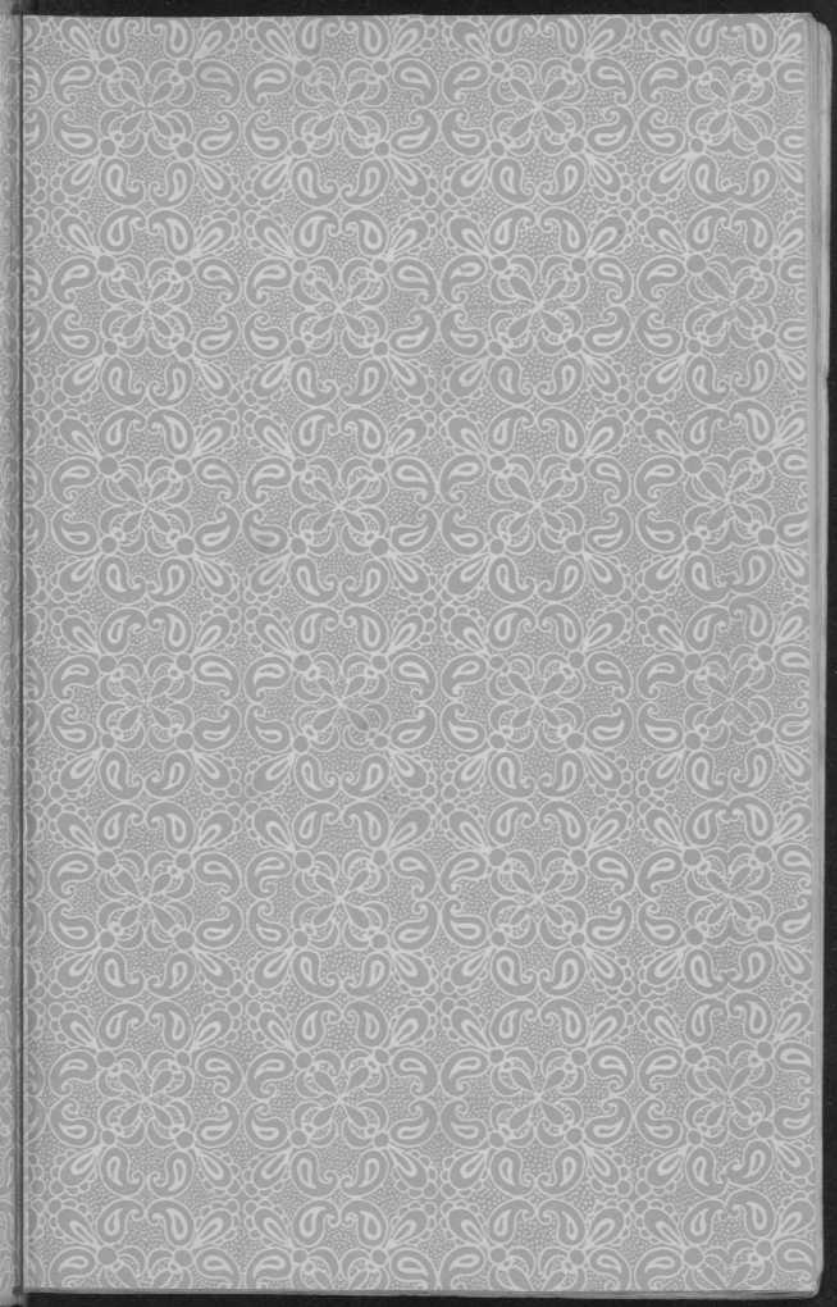

LAATSTE VERZEN
GUILDÓ GEZELLE.

1499

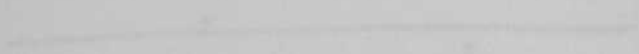
£ 29.

Vereering aan
De Maatschappij
der Nederlandse
Letterkunde te
Leiden.

Archeven

16-X-01

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher but appears to include words like "Handwritten" and "Notes".

Handwritten text, possibly a signature or a date, located below the horizontal line. The text is mirrored and difficult to read.

LAATSTE VERZEN

LAATSTE VERZEN

339

VAN

GUIDO GEZELLE

MAATSCH.
NEDERL. LETTERK.
LEIDEN.

DE NEDERLANDSCHE BOEKHANDEL
ANTWERPEN—GENT

Ik heb zoo neerstig opgelet,
om niet één stip te laten
misdrukt zijn ; en 't en baat al niet,
ofschoon 't mij moeste baten,
toch dezen keer, zoo dacht ik, in
mijn al te neerstig willen.
't En baatte niet: om beterzijn,
ten naasten keer, ga 'k — brillen.

'T ER VIEL 'NE KEER

(HERINNERING AAN BEETHOVEN'S SEPTUOR.)

't Er viel 'ne keer een bladtjen op
het water

't Er lag 'ne keer een bladtjen op
het water

En vloeien op het bladtje dei
dat water

En vlocien dei het bladtjen op
het water

En wentel-winkelwentelen
in 't water

Want 't bladtjen was geworden lijk
het water

Zoo plooibaar en zoo vloeibaar als
het water

Zoo lijzig en zoo lustig als
het water

Zoo rap was 't en gezwindig als
het water

Zoo rompelend en zoo rimpelend
als water

Zoo lag 't gevallen bladtjen op
 het water
 En m' ha' gezeid het bladtjen ende
 'et water
 't En was niet een een bladtje en 't an-
 der water
 Maar water was het bladtje en 't blad-
 tje water
 En 't viel ne keer een bladtjen op
 het water
 Als 't water liep het bladtje liep
 als 't water
 Bleef staan het bladtje stond daar op
 het water
 En rees het water 't bladtje rees
 en 't water
 En daalde niet of 't bladtje daalde
 en 't water
 En dei niet of het bladtje dei 't
 in 't water
 Zoo viel der eens een bladtjen op
 het water
 En blauw was 't aan den hemel end'
 in 't water
 En blauw en blank en groene blonk
 het water
 En 't bladtjen loech en lachen dei
 dat water
 Maar 't bladtje en wa' geen bladtjen neen
 en 't water

En was nie' meer als 't bladtjen ook
geen water

Mijn ziele was dat bladtjen; en
dat water

Het klinken van twee harpen wa'
dat water

En blinkend in de blauwte en in
dat water

Zoo lag ik in den Hemel van
dat water

Den blauwen blijden Hemel van
dat water

En 't viel ne keer een bladtjen op
het water

En 't lag ne keer een bladtjen op
het water.

ROUX ST. LEO, 59.

SINT JANS VIER.

Men maakt hedendaags nog Sint Jans vier te Kortrijk, te midzomer, op Sint Jan-Baptistendag; men danst en zingt erbij oude volksliederen.

Nu zit de zonne
hooge in den hemelstoel,
nu zit de zonne
hooge overal.

Haalt hout en helpt ons,
hoopt het te gare alhier;
haalt hout en helpt ons
mede, altemaal!

Vliegende vlamme,
vlerke van 't zonnewiel,
vliegende vlamme,
vlucht in den hoop!

Ziet, hoe de vlamme bijt;
 ziet, hoe heur tonge laait;
 ziet, hoe de vlamme bijt,
 binnen in 't hout!

Haalt hout en helpt ons,
 hoopt het te gare alhier;
 haalt hout en helpt ons
 mede, allemaal!

Danst nu den zomerdans, X
 danst deur de vlammen heen;
 danst nu den zomerdans,
 gij, gasten, te gaar,
 gij gasten te gaâr.

Haalt hout en helpt ons,
 hoopt het te gare alhier;
 haalt hout en helpt ons
 mede, allemaal!

Laat ons een liêken, X
 dansend den zomerdans,
 laat ons een liêken
 zingen daartoe!

Zoo zal, eer 't avond wordt,
 leutig ons zomervier
 sperken en sparken, om-
 hooge ten hemel slaan,
 en leve Sint Jan!

hoe langer
 hoe liever,
 hoe langer
 hoe liever,
 ja, leve Sint Jan!

Haalt hout en helpt ons,
 hoopt het te gare alhier;
 haalt hout en helpt ons
 mede, altemaal!

Ziet hoe de sterren,
 diepe in den hemel daar,
 lonken en linken
 naar ons gedans!
 Stokken en sterren,
 heerdvier en hemelvier,
 herten die jong zijt,
 al ondereen;
 eer wij gaan slapen,
 nog eens geroepen nu:
 Leve Sint Jan!

Haalt hout en helpt ons,
 hoopt het te gare alhier;
 haalt hout en helpt ons
 mede, altemaal!

Eer ge ooit het oordeel vellen komt,
eer 't al voor uwe voeten kromt,
dat, hoog en vrij, nog heden
U tegen is en vol weerspannigheden,

Onfaalbaar is uw woord, o Heer,
Gij weet hoe arm, hoe krank, hoe teer
het menschedom is van krachten;
En laat het niet al hulpeloos versmachten!

Vier duzend jaar verlangde 't al!
Wanneer is 't dat Hij komen zal?
Zoo roept en zucht, verlegen,
uw volk, o Heer, en wacht om uwen zegen!

't Advent, 't advent, weërom! Wie kan
beloven dat de vreugde van
den Kerstdag ons zal blijden?
Zijn 't eindelijk niet des werelds laatste tijden?

KORTRIJK, 13/12 '85.

X
't En is van u
hiernederwaard,
geschilderd of
geschreven,
mij, moederken
geen beeltenis
geen beeld van u
gebleven.

Geen teekening
geen lichtdrukmaal
geen beitelwerk
van steene
't en zij dat beeld
in mij, dat gij
gelaten hebt
alleene.

o Moge ik, u
onweerdig, nooit

die beeltenis
bederven,
maar eerzaam laat
ze leven in
mij, eerzaam in
mij sterven.

KORTRIJK, 4/5 '91.

SERENUM ERIT.

(MATTH. XVI : 2.)

+ |
Al rood is 't, dat ik zie :
één ovenvier heel 't westen,
daarin de zonne zonk
en 's werelds oude vesten
in gloeien zette. Laai
noch glans en is er: niet
als enkel rood en, deur
de losse wolken, iet
dat eer aan bloed gelijk,
of aan onmeetbaarheden
van ongehouden stier-
en huidlooze ossenleden,
die, drijvende overal,
met vil- en slachthuisvee,
de diepten vullen van
de westerwereldzee.

De zwarte hagen staan
vol oogen, als van dieren
en ongedaanten, die
hun roode blikken stieren
te mijwaard, daar ik sta,
van hoofde tot den voet,
bespeit, ik zelve en diepe
in schijnbaar zonnebloed.
Hoe zal 't te morgen gaan?
Zal 't regenen, zal 't ruischen;
gebouwen af- en al
dat boom is ommebuischen?
Zal 't hagelslaan? In al
dat hemelsch bloedgeweld,
is ons de jongste dag
des werelds voorgespeld?
Toch neen-hij! Morgen zal,
den oosten uitgeklimmen,
een nieuwe dageraad,
een nieuwe zonne kommen
de menschen, blank en blij,
begroeten, die nu staan
en, rood van aangezicht
den avond gadeslaan.

Bast van murwe wijngaardbezen
kan alleen de weërge wezen
van de zachte en zuivere hand
die mijn hert' heeft overmand.

Straffe mocht en boete hij vergen
neen hij wou mijn boosheid bergen,
mijn verwaandheid, ongeboet,
in zijn dierbaar blusschend bloed.

Hebbe dan mijn herte en houd' Hij 't
duizendmaal vermenigvoud Hij 't —
in Zijn liefde en laat' Hij 't mijn . . .
neen, voor eeuwig 't Zijne zijn!

KORTRIJK, 5/2 '94.

PERELS.

Nog eer de blâren schieten,
in 't hofbeluik,
hoe geren zie 'k uw' sprieten,
o perenstruik;
hoe geren zie 'k uw takken
vol blommen staan,
vol perels, al in pakken
eer ze opengaan!

En mochte ik maar, zoo even,
door Gods beschik,
u, peretakken geven
nen toovertik;
't en zou geen pere krommen
uw hout, voortaan:
veel liever zie 'k de blommen,
eer ze opengaan.

'k Zie geren, in de hoven,
uw' peren groot,
de zonne zitten stoven
al rijp en rood;
maar 'k zie wel nog zoo geren
uw blommen staan,
de perels van de peren,
eer ze opengaan.

17/4 '94.

OCTOBERBOOMEN.

Hoe schoone, och, hoe veel schoonder is,
al moete 't nu gaan sterven
eer langen tijd van hier, hoe schoon,
en schoonder duizendwerven,
als vroeger, 't najaarsch loofgewas,
wanneer het lente en zomer was.

't Is lief en lustig, diepe nu
en dóór den bosch te dwalen;
te zien hoe de oude boomen al
hunne oude schoonheid halen
te schranken uit! wat tijd beleeft
gij, vrienden, die zoo'n vreugde u geeft?

Verlangt gij, zoo de ziel verlangt,
die, vrij van alle schulden,
van monde vaart ten hemel, en,
verlost van 't eeuwig dulden,
het leven, in dit tranendal,
nu, ketenloos, verlaten zal?

Is dáárom al uw loof zoo lief
gepint? zijn al uw' blâren
veranderd in een bruiloftkleed,
om eindlijk heen te varen
te ruste? stervend najaarblad
Octoberboomen, leert mij dat!

15/10 '95.

IMBER ABIIT.

De paden zijn, door 't lang geweld
des regentijds, getigerveld,
vol vage plekken, geelwe en bruin
vol ommetom den wandeltuin.

De koelte briescht van wijd en zijd,
me in 't aangezicht; 't is lentetijd;
voortaan meer in de schiere lucht
en bullebakt der buien bucht.

De boomen zien als effenaar
ten bedden uit weer opgestaan;
ze schudden in den wind, die giert
en tuitend door de takken tiert.

't Heeft fel geregend: dagen lang
was 't, op en neêr, een watergang,
die losgegaan bij geuten giet,
nu waait het, maar 't en regent niet.

't Is koud nochtans. Het windenrad
verwentelt en verspringt. Noch blad
noch blomme en durft den bunsel uit,
daar Gij, o Heer, ze binnensluit.

De regenboge, gister nog,
hoe vreedzaam loech hij! 't Moederzog
de boezems van de boomen kwelt,
en al dat mussche is rinkelrelt.

Zou 't waarzeg, en in 't neerste nu,
ook wezen? Wist het winterschuw
dat 't vuisten heeft, het jonge jaar?
God geve 't, en gij, zonne, daar.

KORTRIJK, 30/3 '95.

1897.

Ik droome alreê van u, mijn kind,
en van de blijde dagen, de dagen
dat samen wij, en welgezind,
vliegt dagen, vliegt voorbij gezwind,
ons lief en leed gaan dragen.

Ik droome alreê van u, mijn kind,
noch late ik mij gelegen, gelegen
aan al dat aardsch en bitter smaakt,
dat 't lijf en 't lijf alleene raakt,
en daar de geest kan tegen.

Ik droome alreê van u, mijn kind,
gij hebt hem, doorgestreden, gestreden
den nacht dien 's vijands booze hand
gespreid had om 't beloofde land:
gij zijt erin getreden.

Ik droome alreê van u, mijn kind,
en ga ik langs de straten, de straten,
daar heimlijk in mijn herte weunt
't gedacht daar al mijn hope op steunt:
God zal u mij toch laten.

AAN EUG. VAN OYE.

12/2 '97.

O Band, om oost en west te snoeren
om zuid en noord, om zee en zand
ter overwinning heen te voeren
o hert- en ziel- en tongenband,
vereent mij, lijf en ziele en aderen
met de overeeuwde onvalsche vaderen
en leve vrij ons Vlanderland!

12/2 '97.

X
GROENINGE'NS GROOTHEID

OF

DE SLAG VAN DE GULDENE SPOOREN.

I.

Daar zat, in 't gers, een blommeken
zoo liefelijk gedoken;
het hadde geren, luide en lang,
zijn eigen woord gesproken.
De zonne zei: „Staat op, mijn kind,
ontluit uwe oogskens, welgezind,
en lacht uw' moeder tegen:
noch wind en zal er schade u doen,
noch hagelslag, noch regen!”

't Had wortels in den taaien grond,
dat blommeken, verkoren;
en 't bloeide geren, vrij en blij,
daar 't weunde en was geboren,

't zou menig lente kommen zien,
 't zou menig meidag omme zien,
 en menig najaar sterven,
 maar nooit en zou dat blommeken,
 ten gronde toe, bederven.

De Leye liep erlangs, zoo zoet,
 zoo lavend, in heur loopen;
 de vogel kwam er drinken bij,
 en liederen verkoopen;
 de meiskes en de mannekens,
 de Grietjes en de Jannekens
 ze kwamen en ze zagen —
 't hiet *Vlanderland!* — dat blommeken
 zoo geren, ... in die dagen!

II

't Is oorloge in de locht en in
 de boomen;
 de wind berent de Leye, en doet
 ze stroomen
 te bergewaard. Den oest zal, op
 het veld,
 de hagel slaan, en 's hemels wild
 geweld!

't Is hooimaand. In den meersch is man
 en vrouwe,
 den arbeid, om God en land,
 getrouwe :
 eenieder, haastig, henenvimt
 en vorkt...
 Naar huis! De donder dreunde daar
 al! Horkt!

't Is heet! De zonne duikt heur in
 de wolken.
 „Te wapen!” roept er een: „Waar zijn
 de dolken?
 De vijand is in 't land! 't Zij waar
 hij zit,
 bereidt den goedendag, en — elk
 in 't lid!”

III.

Het Vlaamsche heer staat immer pal,
 daar 't winnen of daar 't sterven zal:
 alhier, aldaar, aan lange lansen,
 de leeuwen dansen.

De winden schudden, met geweld,
 de zwarte blomme in 't geluw veld:
 de kwaden zien, beneên de transen,
 de leeuwen dansen.

Met bezemen, zoo komen ze af,
 om 't Vlaamsche Volk, als ijdel kaf,
 dat 't zweerd onweerd is, af te ransen.
 De leeuwen dansen!

Harop! Harop! De trompe steekt:
 de boeien los, de banden breekt!
 Ten vijande in! Dat op z'n schansen,
 de leeuwen dansen!

Sta vuist en voet de vane omtrent!
 En, gij, die God noch eere en kent,
 ruimt bane, eer, op uw veege bansen,
 de leeuwen dansen!

IV.

De peerdehoeven staan in 't zand,
 bij duizenden, gedreven;
 geen hooi en is er meer in 't land,
 geen haver schier gebleven:
 't is al gestolen, al geweerd,
 voor vee en volk, voor man en peerd!

Waar gaat gij, edel died, naartoe:
 gaan strijden op de heiden?
 gaan straffen, met de geeselroe,
 die u den vrede ontzeiden?
 „Geen heidenen,” zoo roepen ze al:
 „de Vlaming is 't, die 't boeten zal!”

„Daar groeit en bloeit, te landewaard
 der Vlamingen, een blomme,
 die honing druipt, die boter baart
 en goud: daar gaan wij omme!
 't Is munte slaan, dat wij gaan doen,
 terwijl de Vlaamsche bargaen bloên!”

o Sigis, van Majorken, gij,
 die koning zijt geboren,
 wat hebt gij, man van 't zuiden, bij
 den noorderling verloren?
 Verliezen zult ge er . . . Winnen, neen,
 't en zij, voor graf, nen tichelsteen!

En Robbert, op uw ros, Morel,
 — pekzwart is het — gezeten,
 gij zult uw' hoogen hals, in 't spel,
 uw ros Morel vergeten:
 Jan Breydel zal, in 't riet gevaân,
 ten tweeden male, u ridder slaan!

Die heeren hunne rossen 't staal
 nu stooten in de lenden:
 verjagen zullen ze, altemaal,
 en slaan die boersche benden!
 Harop! De storme is los, en 't gaat
 om dood! — De goedendag slaat! slaat!

V

Harop! De goedendag
 slaat! slaat!
 Harop! den goeden slag
 slaat! slaat!

Ruimt bane, eer, op
 uw' vuile schansen,
 den doodendans
 de leeuwen dansen!

Harop! Den goeden slag
 slaat! slaat!
 Harop! De goedendag
 slaat! slaat!

Door hooge en leege
 en liën en lansen,
 den zegedans, den zegedans,
 de leeuwen dansen!

Harop!

Den — goeden — dag!

De peerdehoeven staan in 't zand,
 te Leyewaard gedreven;
 maar keerwijs om, naar 't zuiderland,
 geen twee, geen een op zeven;
 ter Vlamingvaart zoo wilde elkeen:
 ze gingen al, 't en keerde geen!

VI

Onze Vrouwe, onze Vrouwe,
 wij dragen ze u op,
 de sporen der schoone gevelden;
 de blinkende sporen,
 gevonden — harop! —
 op Groeninge'ns guldene velden.

't Zijn de guldene sporen
 van menigen man,
 die, gister nog, gekte, in zijn tale:
 „Wie is er zoo dapper
 van u, die mij kan
 doen ruimen de rompvaste zâle?”

Hij verzuimde te keeren
 terug: in den meersch
 daar blonken zijn' dappere hielen;
 gebluscht was de woede, en
 daar lag, overdweers,
 het ros, op den ridder, te ontzielen.

Onze Vrouwe, onze Vrouwe,
 de zege is aan ons:
 een riet heeft den reuze gedwongen:
 tot 't einde der eeuwen
 vertelle nu 't brons
 van „'t *Vlaamsche gespuis, en hun jongen!*”

Keizer Boudewijn's kerke is,
 van beuken, te nauw,
 om Groeninge'ns grootheid te hooren:
 te Kortrijk vereeuwige
 een beeldengebouw
den slag van de Guldene spooren!

KORTRIJK, 15/4 '97.

WIJ NADEREN.

Hoe komt het, dat de lucht,
zoo hel, geleên
twee stonden amper, nu
vol duisterheên,
vol donkerte is? Hoe komt 't
dat 't gers, zoo net
een' schreê te ruggewaard,
is al besmet
met onraad nu? Hoe ligt
alomme hier
gebroken handalaam
en drukpapier?
De zonne is blindgedoekt
en rookgeweld,
dat bitter is van bete
omhoogesnelt,
of doolt de wegen langs,
en stinkt! Wat is 't,

dat 't overal, omtrent
mij, goort en gist,
en geil is nu? Dat, zacht
en zoete om gaan,
en zijn de paden meer?

Dat 't steen voortaan,
dat 't tanden ongetemd,
dat 't schorren scherp,
dat 't kale keien zijn,
die 'k ommewerp?

Waar ben ik, meldt het mij:
verdoold in schijn?

— Wij naderen 't gebied,
daar menschen zijn!

16/2 '97.

IN SPECULO.

Hoe kan dit zijn,
o schepper van hierboven,
dat ik U maar
en zie als in een' glans;
als in een glas
te zelden onbestoven
van doom en stof
en nooit geheel en gansch?

Zoo Gij bestaat,
en God zijt, moet het wezen,
dat ik U zie:
dat, zonder doek, entwaar,
ik schouwen kan
en, schouwende, in 't nadezen,
vanbij U zie
en eeuwig op U staar!

Hoe kan dat zijn:
 om niet en is gegeven,
 uit Uwe hand,
 het leefvermogen, dat
 mij zuchten doet
 en zoeken, naar een leven,
 dat alle goed,
 in 't zien van U, bevat!

Daar komt toch eens,
 ten oosten uit, een dagen
 een dageraad,
 eene eeuwigheid, die niet
 meer weg en kan
 noch weder, noch vertragen
 het zielgezucht,
 dat zoekt en niet en ziet.

Mijne ooge zal
 eens vol U zien, en varen
 zoo 't druppelken
 in zee, dat is versmoord:
 zij zal U zien,
 verafgrond in de baren
 der ziende zee,
 die bedde heeft nocht boord!

TWIJFELZONNIG.

Maar twijfelzonnig lente en is't,
de wind en wilt niet zoeten;
't geboren loof zijn moeder mist
en wachten zal't mij moeten,
zoo lange er buien bovenslaan,
om schielijk weer zijn gang te gaan.

Zijn gang te gaan, in weide en bosch,
in heesters en in hoven,
begeert het, alle boeien los
en alle buien boven;
dan wilt het al vol zonne zijn,
vol wellust en vol wonne zijn.

Vol wonne zijn mijn herte zal,
herlachen en herleven;
voor winden noch voor ongeval
van bange buien beven.
Och, lente, weest mij willekom
en werkt uw edel werk weêrom!

Uw edel werk zoo wille ik dan
een liedeken vereeren,
daar 't vogelvolk niet aan en kan,
en zingen 't duizend keeren;
maar al zoo lang 't uw wonne mist,
mijn herte, twijfelzonnig is't.

KORTRIJK, 18/4 '97.

EN DAARMEE AL.

'k En heb vandage, o levensbronne,
geen eenen keer gezien u zonne,
't en zij te noene, en bij geval,
een witte plekke, en daarmee al.

Een witte plekke, in 't grauw gesteken,
der blind gedoekte hemelstreken:
hoe is 't dat ik u heeten zal?
een witte plekke, en daarmee al!

't Is duister ommetomme en 't leven
van 's werelds ooge is uitgewreven
op, over mij en 't aardsche dal,
een witte plekke, en daarmee al!

En, krijgje ik, nu, dat Paasschen hier is,
dat levenslustig mensche en miere is.
voor oosterlied en lofgeschal,
een witte plekke, en daarmee al?

Het deert mij zoo de zonne moeten
zien uitgaan en goenavond groeten,
mij dezen dag! o, al te smal:
een witte plekke, en daarmee al!

Maar moet het zoo, heropgerezen
laat, morgen vroeg, uw aanschijn wezen
mij zoete, o zonne, en liefgetal:
geen witte plekke, en, daarmee al!

19/4 '97.

JANTJE.

Op en neêr, in de elzentronden;
neêr en op, gewiegewaagd;
toutert Jantje, en, omgezonden,
raakt de stam, die Jantje draagt,
de aarde bijkans: op en neder
rijst het weg en zinkt het weder.

Op en neêr, in 's levens wegen,
Jantje, zal 't bij beurten gaan;
lief en leed zal, voor en tegen
't herte u en de schenen slaan:
Wiegewagen zult ge, en dansen,
tusschen goe en kwade kansen.

Breekt de tak, dan zie 'k u vallen
diepe in 't goor. beneên u daar;
zwicht u, en bezien ze u allen,
helpende u met handgebaar,
om nog hooger op te schrijden,
zwicht u, Jantje, en rust in tijden.

ZWART.

Hoe zwart, hoe zwart, is, ommetomme,
dat zwellend hout in 't boomenland;
noch blad en leeft er nu, noch blomme,
maar geilheid en spon, dat spant:
geliggen zal 't, en groene vlagen,
van schoonheid en van schaduw, dragen.

Hoe zwart, hoe zwart nu, allenthenen,
hoe donkerbruin is 't lindenhout,
dat kenen wilt, dat is aan 't kenen,
tienduizendmaal tienduizendvoud!
't zal, schier of morgen, groen bedijgen
dat zwart is nu, en blâren krijgen.

Hoe zwart, hoe zwart! Onzwarter rijzen
de wolken zwart, in 't luchtgebied;
maar hemelsteen en hagelbijzen
en werpen ons de boomen niet:
één vlage zal 't, eer lang nadezen,
een' storm van al dat groen is, wezen.

Hoe zwart, hoe zwart is, heind en verre
't wijduitgestrekte boomenland ;
maar nauwlijks heeft de „middagsterre”
des winters vaartuig afgebrand
of seffens gaan, uit al hun' knopen,
de boomen en de blijdschap open.

't Zal regenen dan reuke, alomme,
't zal wierookwerk en honingdauw ;
van ieder blad, van ieder blomme,
zoo, 's heiligdags, in Gods gebouw,
het volk ontvangt den hoogtijdszegen,
in spaarsvat — en in wierookregen.

29/4 '97.

LOOFGEBOUW.

Noch groen en is noch geluw, dat
nog onvolworden lenteblad,
terwijl April te Meie gaat,
dat schielijk op de boomen staat.

Men ziet erdeure, als deur een glas,
dat verwig is, en 't loofgewas
Zoo enkel en zoo ijdel in
de lucht is als een goudgespin.

Een aksternest zit, boven op,
den achtkante, in den hoogen top
des hoogen booms gebouwd. Hij zal
eer morgen hier is, groen zijn al.

Nu zie 'k hem nog, die zwart en zwaar
bewolkt de hooge toppen, daar;
eer morgen hier is, heel, voortaan,
zal nest en al in groen vergaan.

Hoe heerlijk is mij allemaal
dat onvolworden boomgepraal:
elk houtgewas één wondernis
van boven tot beneden is!

30/4 '97.

SPREEUWEN.

„'k Zie - 't!" zoo vliggert, vlug te vlerke,
recht den torre in van de kerke,
daar ze is nest aan 't bouwen!... „'k zie - 't!"
piept de spreeuwe, en anders niet.

Maar wat is mij, scherpgebekte,
zwart-halfgroen, gevliggervlerkte,
vage vogel dan 't bedied
van uw eeuwig zeggen: „'k zie - 't?"

Ziet gij, daar omhoog aan 't broeden,
ziet ge, aan 't blijde jongskes voeden,
in uw pierende oogskes, iet
dat elk mensche niet en ziet?

Zegt, of is 't de zonne rijzen,
dat gij ziet, is 't buien bijzen;
kwade wichten of kwa died
zitten ievers, diepe in 't riet?

„'k Zie - 't!" zoo piept gij, ziet gij, binnen
 deze borst. mij iet beminnen,
 haten, willen, wenschen iet,
 blijdschap hebben en verdriet?

„'k Zie - 't!" uw roepwoord doet mij delven
 diepe in 't diepste diep mijns zelve
 en ontdekken daar 't bedied
 van uw eeuwig zeggen „'k zie - 't!"

Een daar is, die aan de leeuwen
 't leven gaf, en aan de spreeuwen,
 een die, vrij van al 't verdriet,
 hooge zit en verre ziet.

Een... Hij zit in zijnen torre,
 zonder schaalje en zonder schorre;
 en, van 't gene in mij geschiedt,
 Hij mag eeuwig zeggen: „'k zie - 't!"

30/4 '97.

WEDERWIJVEN.

Hoe wijsterwaster vliegt de lucht
vol witte en lange stressen
van wolken, die ontvlochten zijn
lijk haar van tooveressen.

't Zijn wederwijven, boos en fel
die, kwaad van hande en vinger,
malkanderen te keere gaan
en vechten slag om slinger.

De wind zit in 'k weet niet welk
geweste, 't buischt en 't bommelt
alhier, aldaar een zwepe los,
die deur de wolken schommelt.

Ze stuiven heinde en verre, en van
malkaar gescheurd, in stressen
van wijsterwaster vechtende, en
verwaide, tooveressen.

o Jesu, opgeheven
en hangende aan het kruis,
ik wille U 't beste geven
en 't schoonste van mijn huis.

Mijn kind, dat ik ontvangen,
gebaard hebbe en gevoed,
mijn moederlijk verlangen,
mijn eigen vleesch en bloed.

Gij schiept ons alle beiden,
Gij stierft voor mij, en haar;
't is 't uwe, en, moet ik scheiden,
hoe noo ik scheide daar!

'k Ontgeve 't mij: 'k herwinne 't,
ten tweede male, nu:
herboren herbeminne 't
zijn moederken bij U!

EXCELSIOR.

'K zie liever die te bergewaard
zijn roekloos opgeklimmen
als die, om loon, zoo zaan de vaart
gedaan is, nederkomen.

Die stijgt noch af- noch om en ziet
naar die in de eerde wroeten;
noch, dwee van haize, en kust hij niet
of waren 't keizersvoeten.

'K zie liever die de zegevaan
mij deur de wolken steken,
excelsior, en, vóórgegaan,
mij moed in her e spreken.

Dan zegge ik: „Op! Dat ander kan,
dat kan, dat wil, dat zal ik:
geen oneere en geen schande en kan
mijn durven deren, valle ik.”

Hooveerdigheid is valsch van doen,
van zeggen en van zeden:
ootmoedig wil ik, ridder koen,
tot stijgen mij besteden.

Zoo God mij helpt, en gij mijn vuist,
op Libans hoogste kragen,
of vielender omtrent mij duist,
nog wil, nog zal 'k het wagen.

KORTRIJK, 10/5 '97.

ZEGEPRAAL.

De zonne vecht! Het noordervolk
komt woedend opgestoven,
de diepten uit, afgrijzelijk
verbolgen. Bergen boven
malkanderen zij werpen gaan,
in 's hemels aangezicht:
den al te schoonen dag uitdoen,
en dooden 't zonnelicht!

Het spettert, uit de wolken, vier
en vlamme; kwade steenen,
van rammelenden hagelslag,
en bliksem, al met eenen,
vergâren, mij de reuzen in
hun vuisten vol geweld,
en ruien ze, onbermhertiglijk
daarheen, in 't zonneveld.

't Is donker nu, 't is donkerder,
 nog donkerder! Gevaren,
 als machtig, overmachtig groote,
 en mammothsche adelaren,
 omslaan de wolken alles, en,
 voor 't nachtelijk bedwang,
 Onthemelt al dat hemel is,
 in 's hemels zwart gevang.

't Is donker! Zal 't verwonnen zijn,
 dat overheerlijk blaken,
 dat altijd even schoone van
 de schoone zonnekaken?
 't Is nacht! En zijt voor goed nu gij
 gedompt en doodgedaan?
 gij, beeld des Alderhoogsten, zult
 gij, stervend, ondergaan?

Staat op! Het worde dag weerom!
 Staat op, en slaat die booze,
 die duistere onbedachten, gij;
 des hemels schoone rooze;
 gij, onvercrachte lichtvorstin,
 staat op, uit uwen schans,
 en plettert, onbermhertiglijk,
 die domme reuzen gansch!

De zonne vecht! Zij duwt den spiet,
 den onverwonen gaffel
 des zonnelichts, de reuzen in
 den zwartgezwollen naffel;
 ze bersten, en ze bulderen
 malkander slaande, intween;
 en, hersens in de kele, valt
 het reuzenrot ineen.

Ze pletteren te grondewaard,
 Ze pletsen en ze plassen,
 dat 't bommelt in de lucht alom:
 lijk honden zijn 't die bassen.
 De wereld stroomt, afgrijzelijk,
 van 't bloed alsof het waar',
 van de eindelijk verwonnen, en
 verwenschte reuzenschaar.

Ze 'n zijn niet meer,.... ze 'n zijn niet meer.
 Ze waren!.... In hun stede
 komt helderheid, komt hemelsblauw,
 komt goud, dat schittert, mede.
 De zonne vocht, de zonne won,
 en, tierende overluid:
 „Hier ben ik!” roept ons zonneken,
 „des vijands vonke is uit!”

'T SCHEERWIEL.

Het versch geschoren gers is zoet
om zien, en, in de zonne
verpreuvelen 't mijn herte doet,
van louter levenswonne.
Het scheerwiel hoor ik rijden, met
gerul, en zijnen draf
aan 't draven, alles snijden met
zijn' scherpe tanden af.

Geen scheerder, die zoo scheren kan;
geen wever die zoo weven:
Geen een en kent de konste van
zijn laken doen te leven.
't Doen leven kan 't de zonneschijn,
't doen blinken in den glans
des hemels en nog groender zijn
als 't groenste laken, gansch.

Nu loopt erin, en laat u 't spel,
de louter levenswonne
verpreuvelen, en jeunt u wel,
gij kinders in de zonne;
daar 't laken ligt en zult gij nu
verwringen hand en voet:
loopt spelen daar en zegene u
de zomerzonne zoet.

13/14/5 '97.

DE DOORNENBOOM.

De schamele, oude boom,
die midden in de vaten,
veracht en ongetroost,
des olieboeters staat;
hij weet dat 't zomer is
en zou hij, zou hij 't laten,
te bloeien, nu dat al
dat blomme is opengaat?

Gestapeld, rondom hem,
zijn tonnen, tonnen, tonnen,
die olie zweeten al,
en stinken. Schouwen ook,
verheven boven 't dak
des oliebouws, en jonnen
maar bitterheid den boom
en afgerolden rook.

Hij bloeien zal nochtans,
 en, blij, de zonne bieden
 de vreugde van zijn hert:
 maar ééne keer in 't jaar
 en wilt het zomer zijn,
 en mag't den boom geschieden
 te bloeien in den dwang
 van al die tonnen daar.

Hij bloeit en staat in 't wit
 getooid, langs alle kanten
 één vlage bloemen duikt
 zijn' takken, scheef en krom;
 de bietjes zie'k er zog
 van zuiver zeem in zanten
 de bloemen in en uit
 en uit en in, weêrom.

Bloeit helder, helder op,
 o boom, en luide pralen
 laat al uw lief gewaai,
 deur dikke en dunne. Neen't
 't en is maar ééne keer,
 dat 't meie is; hillen dalen
 zijn blijde; blijde zijt,
 genoeg, genoeg geweend.

De tonnen staan alom
gestapeld: zwarte, zware
gedaanten, ongehier
van leelijkheid. Welaan,
o taaie doornenboom,
daar midden in, verjare
nog menigmaal uw hoofd,
vol bloeiend wit gelaân!

16/17/5 '97.

QUIS NOS SEPARABIT?

AD ROM. VIII : 35.

Bemint men iemand recht en wel,
zoo zal men hem voor metgezel
begeren en betrachten :
bemint gij God, waarom en gaat
daar God zoo lange u wachtend staat
gij God, o mensch, niet wachten?

Waar vinde ik hem? o, „vinde ik hem!”
zegt liever: waar ontvinde ik hem?
Hoe zal ik hem ontvaren?
Hij roert in mij, hij waagt in mij;
hij macht in mij, hij daagt in mij:
wie zalder ons ontgaren?

o Wondernisse, o wonderheid,
o zonderbare zonderheid,
dat overal, gesmeten
bij 't karrevoer, getuigenis
van God en van zijn' goedheid is
en wij 't zoo weinig weten!

MIETJE.

't Meiske, met zijn' teele melk
op zijn bloote voetjes,
lang, gelijk nen terruwrstelk,
zoetjes, zoetjes, zoetjes
terdt het voort, en anders niet
als zijn teele melk en ziet't.

't Meisken hoorde: „Goedendag!”
zeggen, zoetjes, zoetjes:
„Mietje!” 't Meisken ommezag...
op zijn bloote voetjes
viel de melk en, vol verdriet,
wie dat 't was en wist het niet.

Meiske, meiske, meiske snel,
op uw bloote voetjes,
melk aan 't dragen, wacht u wel:
zoetjes, zoetjes, zoetjes,
mijdt u, meiske, en hoort gij iet,
vóór u, maar niet omme en ziet!

ZONHOEDEN.

Onder hun' hoeden
zoo liggen ze, in 't vlas;
boos is de zonne en
zoo heet als een oven:
rood is hun aanzichte,
als ongepijnd was
boos is de zonne en
ze bakelt erboven.

Schaduw't hun' hoofden.
gij, hoeden van stroo;
strekt u, zoo verre als
gij kunt, op hun leden;
laat ze, die wieden,
al rusten ze noo,
halen een asemke,
uw' schaduw beneden.

Tavond zal 't branden
gedaan zijn, en dan,
laat ze weer vrij, lijze
en koele, om de slapen
laat ze verlost van
den arbeid en van
u, groote houden,
een rustje gaan rapen!

21/5 '97.

CYTISUS SABURNUM.

Gevlerikt, na der vliegen aard;
gereesemd, al omleegewaard;
eenvervig, en van goude fijn,
des goudenregens blommen zijn.

Zij staan in krabben lang en smal;
van lijve, en recht een regenval
gelijken zij, van goude, . . . neen,
van zijde en licht en edelsteen.

't En is van al dat bloeit entwat
zoo geluw, in geen blommenstad;
't is geluw, naast aan 't groen, . . 't en doet
't is groen, ten geel'wen uitgezoet.

Als, ievers in den hof gestaan,
de goudenregens opengaan,
de duisterheid van 't groen verdwijnt,
„het regent en de zonne schijnt.”

Hoe jammer dat zoo gauw voorbij,
 uw vlagen gaan van goude, en gij,
 o gulden regen, al te broos
 van leven zijt ge, en tijdeloos!

Gij strooit den weg, nen dag nadien.
 of twee, dat wij u open zien:
 zoo derf is dan uw dood gelaat,
 als kaf, daarop de vlegel slaat!

En, eens dat eene aan 't vallen is
 de stervenstijd van allen is
 gekomen: geen een blomme en kan't
 meer houden: 't goud is uitgebrand.

O goudenregen, heel en al
 het jaar, zoo heet gij regenval;
 doch regenval van goude, aleer
 het meien zal, en zijt gij meer.

'k Verlange al, eer de maand daar is
 weêromme, en tend de hoven, frisch,
 vol goudeware en zonneshijn
 geregend door uw' blokken, zijn.

BUIGEN OF BERSTEN.

Het jong hout staat, den rugge krom,
oetmoedig neergestopen;
terwijl de wind, den afgrond van
zijn diepe longen open,
gevaren komt, door bilk en bosch;
en, bruischende in de boomen,
losbandig, al den gruwel van
zijn' gramschap heen laat stroomen.

De boomen staan geworteld in
den bodem diepe, en, weren
en zal de wind hun sterkheid noch
hunne oude stammen deren;
ze zuchten en ze stenen wel,
ze roepen en ze razen,
maar wederstaan, zoo willen ze, en
dat durven ze, die dwazen!

Ze 'n buigen niet. Hun' wortels staan
 in de eerde neêrgegrepen
 als ankers, die gebonden staan
 doen ijzervast de schepen;
 Ze 'n buigen niet. Hun hoofgewaai
 'scheurt af en weg: om 't even,
 en zullen noch en willen ze, en
 voor wie dat 't zij, begeven.

Het jong hout ligt den grond nabij,
 voorover, neergedwongen;
 verpletterd en vernietigd haast. —
 De wind komt losgesprongen
 en, stampende op dat ligt . . . „Zoo wel
 den naasten als den versten, . . .
 die boomen daar zal 'k buigen doen,
 of willens willens bersten!”

't Is donker, van al 't zand, dat vliegt.
 Geen hersendolle kocien
 en kunnen, zoo de wind nu doet,
 zoo ongedoefig loeien.
 Ei! poffen nu, en paffen gaan
 de pezen af. en kraken
 de wortels: als geweren zijn 't,
 die dood en donder braken.

De doelen staan, bij vijftigen,
bij honderden, te perre,
ter aarden uitgeheven, en....
de boomen zijn omverre,
de teenen in de lucht; tot in
den vasten grond gezonken,
verdwijnt, al even slaggelings
hun' kroone, in de elzentronden.

Het jong hout heft den hals weer op;
allengskens stilt het weder,
en legt het, op de rompen van
geroeide boshout neder
zijn grimmigheid. Een slagveld is 't
vol lijken. Ongeschonden,
zoo staan de jonge stammen daar
nog, al die buigen konden.

GIERZWALUWEN.

(CYPSELUS APUS).

„Zie, zie, zie,
zie! zie! zie!
zie!! zie!! zie!!
zie!!!”

tieren de
zwaluwen,
twee- driemaal
drie,
zwierende en
gierende:
„Niemand, die . . .
die
bieden den
stiet ons zal!

Wie? wie? wie??
wie???"

X

Piepende en
kriepende,
zwak en ge-
zwind;
haaiende en
draaiende,
rap als de
wind;
wiegende en
vliegende,
vlug op de
vlerk,
spoeien en
roeien ze
ringsom de
kerk.

Leege nu
zweven ze, en
geven ze
bucht;
hooge nu
hemelt hun'
vlerke, in de
lucht:

amper nog
hoore ik... en,
die 'k niet en
 zie,
lijvelijk
zingen ze:
»Wie??? wie?? wie?
 wie...»

25/5 '97.

PASCENT IN ÆTHERE CERVI.

VIRG.

Och Tone, tend de tijd daar is,
en zal 't geen rijspap regenen;
maar is de tijd daar, Tone, ton,
sta vast, en valt aan 't lepelen!

Nog nieuwer nieuws als nu, wie weet,
mag iedereen verwachten; en
zoo 't al gebeurt dat beuren kan,
De koeien kunnen kachtelen.

26/5 '97.

SAMBUCUS NIGRA. L.

Vlienderboom, 't is al verloren,
dat ik, u voorbijgeschoren,
 henenvare, in 't snelgerij,
 overal ontmoet gij mij;
overal voorbij mij drijven
zie 'k uw' witte blommenschijven.

's Zomers lange en schoone dagen
Schijnen u, met welbehagen,
 toevertrouwd; en evengoed
 's avonds u de zonne groet,
als des vroegen morgens. Edel
groen zijt gij, van lijf en schedel.

't Moet entwat omtrent u wezen,
met u uit den grond gerezen,
 door ons volk u toegedicht,
 dat, voor mij, in 't donker ligt:
iets dat overal uw' twijgen
vrijdom laat, en woonsteé krijgen.

Overall! 'k En weet geen hoven,
 of, gij zijt erin geschoven,
 eens of anders, hier en daar
 staat gij, vlienderboom, entwaar:
 bachten 't huis, aanzijds het water,
 zoo daar iet kan staan, gij staat er!

't Ovenbuur beschut u zware
 looverschaduwe en, 't en ware
 versch, ten gronde nieuw gemaakt,
 't steenen huis daar Turk in waakt,
 verre niet van 't messingbekken,
 vlienderboom, uw vlerken dekken.

Om den hoogen essche, in 't wenden
 van den weg, daar 't water, tenden
 't hofgat, hier en daar gedekt
 met een brugge, zijwaards strekt,
 ringsom de oude mote, schoone
 spant ge alweêr uw' looverkroone.

Ja, en, lieflijk, uit der maten
 is 't, om zien, hoe al uw platen
 vlakke witheid stijgen op,
 trapwijs, naar den esschentop,
 die daar staat, — hij zonder blommen —
 treurig, in den wind te brommen.

Vlienderboom, gij schaduw't wielen,
 wagenbossen, voor 't vernielen
 van de zonne; en meermaals is
 't kindervolk een kerremis,
 als gij ze, aan uwe armen, zwingen
 luide laat, en liedtjes zingen.

Waterspeiten, klakkebossen,
 zwartgezunde beiertrossen,
 wijn daaruit, en zoetigheid,
 heengehaald en toebereid,
 voor die ziek zijn, doen de lieden
 altemale, u eere bieden.

Maar, gij waart, in 't grauw verleden,
 meer als om de dienstbaarheden
 uwer goedheid, wel bekend:
 gij waart heilig; u omtrent
 biechtte men, te lijzer spraken,
 't geen men wilde onweetbaar maken.

Gij hebt ooren! 't Zijn wel heeren,
 in de groote steên, die leeren
 dat het zwammen zijn, gedaan
 net als ooren, die u staan
 om den lijve; maar, zij droomen:
 ooren hebt gij, vlienderboomen.

„Ooren hebt ge, maar geen tonge”,
dicht het volk; „en, wat men dwonge,
 mensenmond en zou verraân,
 't gene in de oore u is gedaan
diepe, en toevertrouwd”. Nog roeren
hoort me', in 't Dietsch, van zulker voeren.

Edel beeld, uit vroeger dagen,
blijft maar vast de takken dragen
 uwer schoonheid; houw en trouw,
 naast des Vlamings hofgebouw,
nijgt uw' blom- en bezieschijven.
Houw en trouw zal Vlanderen blijven.

26/6 '97.

De sperretakken staan, nabij
den boom, alsof hun blären
gestorven, over langen tijd
aan jeugd en jonkheid waren;
maar, al zoo zaan de zomer komt
herzie 'k hun verste vingers
met jeugdig groen en zappigheid
den ouden boom omslingeren.

Nog winter is 't, men zeggen zou,
omtrent het bol; en neven
het bol, zijn zwart de takken, die
maar tendenwaards en leven:
het oude draagt het nieuwe, dat
nog jong is; maar van dagen
ook oud geworden, beurtelings
zal 't oude 'et nieuwe dragen.

Op de ouden blijft gesteund, en zijt
voorzichtig, jonge spranken;
'n laat u niet verleiden, om
te vroeg u vrij te danken
van 't oude: uit de oude grauwte van
de schiergestorven boomen
zal nieuwgeboren schoonheid eens,
en sterkte, henenstroomen.

30/5 '97.

BIGNOMIA CATALPA. L.

't Heeft fel gezomerzijpt, en, water gieten,
onthier een amerij, deed 't immer aan;
nu zijn de scherpgepinde zonneprieten,
na lang geweld, de wolken doorgegaan:
't geluchte is los, in tweeën zijn al de banden,
die lijndoek om geheel den hemel spanden.

Hoe helder blinkt het blanke wiel, dat even,
onzichtbaar, zichtbaar nu, en bloot, alom
geworden, geuten giet van licht en leven
in 't blauwe van den blauwen hemelkom!
't slaan bliksems in de lucht, en louter sprangen
van reinboogverwe omtrent de boomen hangen.

De wind is opgestaan; bij schudt de blären
dat 't perels overal aan 't leken gaat;
in 't groen catalpaloof hij, heengevaren,
de schaduwe en de takken openslaat
daaronder ik nu zitte en asem hale,
nu zuchte, in de al te heete zonnestrале.

Het voor- en 't nagetij elkaar genaken,
 midbâmesse en midlente is 't, almedeen;
 op ieder lapken loofs er blommen blaken,
 aan ieder taksken hangt er edelsteen,
 dat, geluw, groen, en rood en blauw, van boomen
 vol bleuzende appels doet, en peren, droomen.

Een wonderlijk aanschouwen! Hoe 't gelooven,
 schoon nauwe ik zitte en zie, dat 't anders niet
 als lekend loof en is, en scherpe schooven
 van stralen, die daarin de zonne schiet:
 't is alles even vrij, van verwe en voege,
 of Adams paradijs weër opensloege.

Dat menigmaal mij worde een wonne als deze
 geschonken, onder u, Catalpa schoon;
 de hand die u daar zette 'et welzijn weze
 gegeven van Gods ongekenden loon!
 En, zie 'k u zelden weër, in later tijden,
 uw zijden zeildoek zal een ander blijden.

KORTRIJK, 19/8 '97.

Bezieet die booze katte, hoe
zij nalijs nijpt heure oogen toe.
Nu mijdt u, muiske meest van al:
die blende katte u pakken zal!
Het muiske en ha geen acht en het,
in een - twee - drie, is opgefret.

29/8 '97.

't Is stille, stille, allengerhand
En weerom wordt het avond;
het zonnelicht is henen, 't is
een ander' land nu lavend
't Is stille, stille. . . . zoetjes vaart
dat roerde alom te rustewaard.

4/9 '97.

HET GULDEN VLIES.

't Is scherenstijd in 't houtgewas.
De blaren vallen: grond en gras
zijn effen, van den wind die waait,
vol zilver en vol goud gezaaid.

Zoo groene en is de grond nu meer
als wijlen, toen de lente teer,
en 't jonge jaar zijn herte ontlook,
de weiden en de bosschen ook.

't Is scherenstijd. De schapen niet
maar 't houtgewas men scheren ziet;
en 't scherpe van de windenschaar
aan 't knippen is in 't houtgeblaar.

Daar vallen en vergaderen
 nu honderdduizend bladeren,
 die reuzen af de rijzekens,
 zoo lustig en zoo lijzekens.

't Is 't boomenvlies dat nederstort,
 dat altemaal gesneden wordt;
 dat af en dóór de schare moet,
 zoo 't al, en te elken jare doet.

Het gulden vlies, dat Jason zocht,
 en reeuwroofde op het wangedrocht,
 aanschouwe ik al mijn leven lang,
 als wangeloove en kwenezang.

Maar 't geen alhier, aldaar gestrooid,
 den weg dien ik nu ga vermooit,
 dat menigvuldig boomverlies,
 voorwaar dat is mij 't gulden vlies.

Het blinkt, het bleust, het laait, het ligt
 doorschoten van den zonneshicht,
 onmeetbaar, verre, één schapendracht
 van ooiënwole en lammervacht.

Een kleed is 't, als van engelkens,
 van louter liefdebengelkens,
 die zijde en wolle en gouden blaán
 doen liggen, daar ze spelen gaan.

Het rilt, bij elker schree, die 'k doe;
het roert en 't ruischt, 'k en weet niet hoe;
en 't riekt, alsof er reuke fijn
van amber uit zou dampend zijn.

't Is scherenstijd, in 't houtgewas;
geen stap mij ooit zoo zoet en was
als dien ik eens, in Ipersteê,
deur de afgevallen blären dee!

KORTRIJK, 26/10 '97.

HEBT MEËLIJEN,

Hebt meëlijen met de boomen, laat
den bast hun ongeschonden;
bewaart ze voor de nijdigheid
der kwade nagelwonden;
geen onbermhartig menschenkind
ze dood en kwelle: geeft
de vrijheid aan des scheppers hand,
die in hun lenden leeft.

Hoe schandelijk ontmaakselt en
ontmooit gij mij de vrome,
de vrije en blijde boomen, die 'k
zoo geren tegenkome
omtrent uw huis en hof, o gij,
dien God met herte en oog
heeft toegerust, om hem te zien
in 't heerlijk boomvertoog.

'k Zie opgeroeste pikken, moe
 van kappen en van kerven,
 gehamerd om den esschenboom,
 den esschenboom bederven,
 daaraan het hekken vastgehaakt
 de bilken sluit, en 't vee
 belemmert, dat zijn vulte zoekt,
 en voedsel, in de wee.

'k Zie boomen, die gebonden staan,
 in 's dwiners booze handen,
 die nooit geen duimbreed af en laat
 zijne ijzervaste banden,
 maar spannende en onroerbaar, al
 dat leeft en roert in 't lijf
 der boomen doet misdragen tot
 een eerloos wanbeklijf.

Gebulte boomen zie'k, en die,
 doorhakkeld en dooreten,
 vol krammen en vol haken staan
 gespijkerd en gesmeten;
 die werken zoo Gods wet hun wijst,
 die tranen en die bloên,
 o mensche, om eenmaal vrij te zijn
 van al uw dertel doen.

Of staan ze meer niet vast genoeg,
 de wortelvaste boomen?
 En vreest gij dat zij henengaan
 en meê met 't water stroomen;
 of vliegen in de lucht, omdat
 gij scherpe draden spint,
 en lange reken boomen al
 in snijdend garen windt?

Och arme, en is 't genoeg u niet
 dat, schier nog ongeboren?
 het hout alrêe geknipt moet zijn,
 geschonden en geschoren,
 dat 't, galoos en tot alles dat
 het niet en is gepraamd,
 wordt „gloriette” en „pyramide”,
 en „espalier” genaamd!

Hebt meêlijen met de boomen, laat
 hun schoonheid ongeschonden,
 die schoonder is, onaangeroerd,
 onvast en ongebonden,
 zoo God ze liet gewassen zijn,
 gewonnen en gebaard,
 als al hetgene gij, o mensch,
 verzint en hebt vergaard.

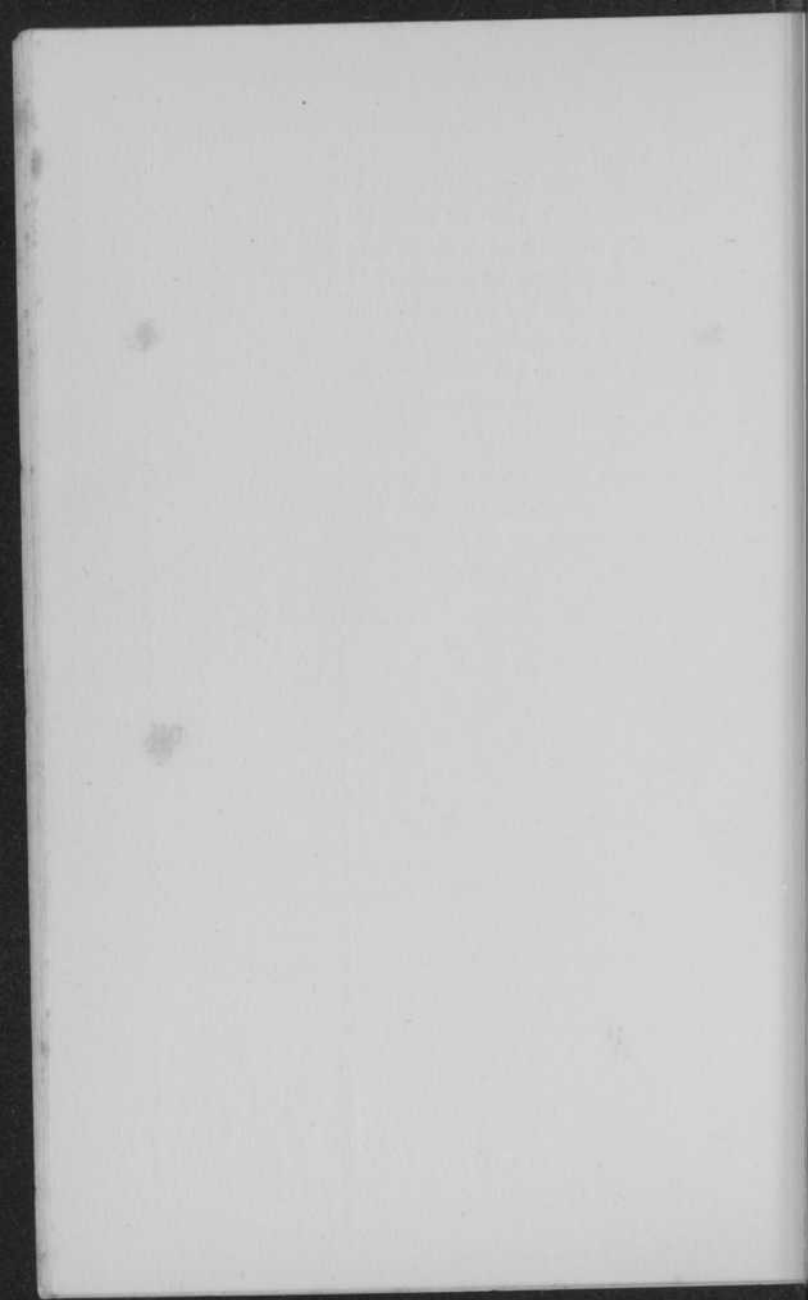
DE LEYE.

De Leye ligt zoo stille, alsof
van staal ze zou bedegen,
van louter staal en stijfheid zijn,
zoo blauw en, allerwegen,
zoo glad is en zoo effen en
zoo bloot zij nu. De winden
en roeren niet of, roeren ze
geen speur en is te vinden,
geen asemkje op de Leye ervan,
die staal is, onberoerd,
en alletwee mijn oogen tot
aan Harelbeke voert.

De Leye en kapt mij 't kezzelspeur
niet af nu, en heur plasschen
en komt tot vóór mijn voeten niet
den trakelwegel wasschen;

ze 'n slaat geen witte kladden op
 en neere, alzoo de rossen
 die, schuimende, in de stringen van
 de wagens, hossebossen ;
 maar stille ligt en lusteloos
 ze omleege . . . stille staat
 er tusschen, het maantje in, dat
 zijn schapen gadeslaat.

Noch nacht en is noch dag geheel
 en gansch het : tusschen beiden
 kan hofgebouw en boomgewas
 ik zien en onderscheiden,
 die omgekeerd in 't water staan ;
 zoo schuren doen en schelven
 en schepen uit de Zuiderzee
 vol vlas — en 's luchts gewelven,
 die zeggen : „Komt en kijkt, o mensch,
 naar ons, met al uw macht,
 ge 'n kunt niet dat de Leye kan,
 bij 't vallen van den nacht!”

1898.

DUIVEN.

Klap - klap - klap
m'n dertien duiven
slaan hun vlerken, de eene op de aâr;
klap - klap - klap,
doen ze van mijn dak, mij daar.

Klap - klap - klap
ze spelevaren
rinkelrooiende, altemaal;
klap - klap - klap
van karentaren
ommentom, in éénen haal.

Klap - klap - klap
ze zijn daar weder:
hoort ge vlug hun vlerken slaan?
Klap - klap - klap
ze vallen neder
beetende op mijn dak voortaan.

Klap - klap - klap
de veeren stuiven,
want hun baaike, groef en fijn
klap - klap - klap
m'n dertien duiven
boetende in de zonne zijn.

KORTRIJK, 10/2 '98.

MUSSCHEN.

De musschen weéral, vrij en vrank,
vergaren en verzinnen
hoe nog eens, naar den ouden gang,
de lente gaat beginnen.

't En vriest niet meer, 't en sneeuwt niet meer,
't en vliegen meer geen vlagen;
't wordt dageraad in 't oosten eer,
en langér zijn de dagen.

De zonne — 'n wordt, in 't zonnelicht
de weide nog niet wakker, —
goemorgent, met heur mooi gezicht,
den moedermilden akker.

't Zit ander verwe in 't hout voortaan;
de botgebolde boomen
niet langer meer zoo drooge en staan
te druilen en te droomen.

Daar gaat entwat gebeuren; 't is
geband en baar geworden,
dat Leven en Verrijzenis
zijn 't graf weêr uitgetorden.

De musschen hebben 't nieuws ervan
vernomen en ze vliegen
't vermonden; geld noch goed en kan
dat musschenvolk bedriegen.

Zoo weeral zijn ze, vrij en vrank
de haantjes en de hinnen,
aan 't rinkevinken, luide en lang
de lente gaat beginnen.

KORTRIJK, 11—12/2 '98.

DE DAGERAAD.

In 't blauwe van den hemel doekt
een kleene, witte wolke
de zonne mij;
en 't witte van die wolke en komt
geen vlekkelooze molke,
geen wolle bij;

geen witgewasschen wolle, noch
geen snee die, versch gevallen,
te gronde ligt;
zoo wit is, op de boorden van
die witte wolke, 't brallen
van 't zonnelicht.

'k En kan 't niet meer bezien bijkans,
mijne oogen willen dolen;
't is vermiljoen,
dat, zwart in mijnen boek gedrukt,
zoo zwart is als de kolen,
en 't rood is groen.

De Leye, die daar stille ligt,
het water in de beken
is rood voortaan;
terwijl, van top tot tee'n mij als
van 't morgenrood ontsteken
de boomen staan.

Het schemert hooge en leege nu,
en diepe in 's hemels gronden,
vandage staat,
beneên dien witten zonnedoek,
in 's middags hooge stonden,
de dageraad!

KORTRIJE, 8—9/3 '98.

NEVELDUISTERNIS.

Gegrauwdoekt is de grond
der kimme en allenthenen,
vol damp en duisternis ;
de boomen, half verdwenen
half zichtbaar, hebben, daar
ze stille staan en stom,
van wolkenweefsel elk
een grauwen tabbaard om.

't Hoogmorgent en, zoo 't schijnt,
't en wilt geen dag meer dagen:
daar moet iets ongesteld,
of los zijn aan den wagen
der zonnehingsten, dat
ze in toom gehouden staan
en, immer nippend, nooit,
een schree vooruit en gaan.

De wereld mist den troost
 dier zoete zonnestralen,
 die alles leven doen,
 daar ooit zij nederdalen;
 die 't schoone schoon doen en
 die 't goede goed doen zijn:
 die God verbeeldeu in
 Gods beeld, den zonneshijn.

De wereld mist dat nu:
 ze treurt en, langs de lanen,
 daar 't eenmaal blommen droop
 en druipen nu maar tranen;
 daar 'k eenmaal stemmen hoorde
 en vogelzang en ziet
 mijne ooge onschoonheid maar
 en sprakeloos verdriet.

Dat 't schaduw nu nog ware
 en wolken daar de winden,
 zoo in een schapentrop
 de honden, weg in vinden,
 en bleve een plekske vrij,
 dat blauw is, hier of daar!
 Och, neen, 't is nevel, al
 omtrent me, en nevel maar.

O nevelduisternis,
bij nachte zien mijne oogen
de duizend teekens nog,
die 't ommegaan vertoogen
des sterrenhemels! Gij
o nevelduisternis,
en toogt mij niets van al
daar hope of troost in is.

't Is meer als leed genoeg,
en droefheid in mij, zonder
uw droef afwezig zijn,
o 't weergalooste wonder
van al dat wonder is
in 's werlds heerlijkheid!
o Zonne, en zij mij nooit
te lange uw licht ontzeid.

KORTRIJK, 17/3 '98.

WINDTOCHT.

't Is helderblauw, vandage,
en warmer als twee dagen
of drie geleên, de locht
die 'k aseme is voortaan
zoo licht en onbelaân,
dat door mijn longen ik
hem lustig late jagen.

Hij loopt omtrent me heen,
hij speelt me vóór de voeten;
mijn haar omwentelt, en
mijn kaken kust hij koel;
in lijf een leên gevoel
ik weer den jongen dag
den ouden dag verzoeten.

Hoe raast die wilde wind
mijne ooren vol! Ze tuiten,

ze tieren allerhand
geruchten in mij, recht
een stamerend gevecht
van stemmen is't, die 'k slaan
en bermen hoore, buiten.

Dan buige ik mij vooruit
en wil de borst hem bieden;
'k ga stevig, stap voor stap,
en 'k leune, lijf sta bij;
wie zalder, ik of gij
nu zege halen, wind,
of 't zegeveld ontvlieden?

Zoo wierd er vroeger, 't is
mij eeuwen lang geleden,
door hem die „*Israël*”¹⁾
nadien voor name droeg,
bij nachte en 's morgens vroeg,
op een die, na den strijd,
hem zegen gaf, gestreden.

Dan, laat mij zegen ook,
uit uwen mond, verwachten,
o sterke vechter, Wind,
die, loopende achter 't veld,
mij schier omverrevelt

¹⁾ Genesis XXXII, 24—32.

en worstelt tegen mij,
en wijgt uit al uw krachten.

Ik bidde u, zegent mij:
niet eer en wille ik wapen
omleegge leggen, u
ontwijkende eer gij doet
ontwaken mij dat bloed,
dat al te langen tijd,
gerust heeft en geslapen.

KORTRIJK, 22/3 '98.

AKSTERNESTEN.

Nog ijdel staan de boomen, in
de blauwe lucht, en blaren
en zie 'k ze hebben, meer als of
ze dood en duister waren
voor goed nu. Lang is alles zwart
en zonder zap gebleven,
dat wijleneer zoo groene stond
in 't zoete zomerleven.
't Is zwart nu al, tot boven in
de hooge abeelensprangen,
daar zwarte en zware bonken in
van aksternesten hangen.
't Zijn teekens in de lucht, en wel
bekende hemelbaken,
dat wederom de zonne zit
aan 't lieve zomermaken.

Toch bladerloos is al 't geboomte
en, verre heen, in 't westen,
in 't noorden, 't zuiden, 't oosten zie 'k
alom vol aksternesten
de abeelen staan. — Verdappert uw
bezoek en wilt de bronne
des aksterlevens duiken al
in 't groen, o lieve zonne!

MOSCROEN, 27/4 '98.

LENTEGROEN.

Hoe lief is, op het donkerblauw
de zwangergaande wolken,
die donderpijlen dreigen dra
het lieve lentegroen,
daar schielijk, uit de zuiderlucht
de middendaagsche dolken
der zonne 'et lustig meievier
een deuntje op dansen doen.

't Is groen, dat diepe in 't blauwe bijt,
zoo hel en zoo doorschijnend,
of eerst het uit den regenboog
geboren ware; en blauw,
dat dieper nog als hemelsch blauw
des avonds is, verdwijnend
in 't zwangergaande duister van
de wolken, gram en grau.

De zonne loopt daar smijtende in
 heur middendaagsche dolken,
die speiten zoo geweldig op
 het lieve lentegroen,
dat 't pinkelt en dat 't picrelt op
 de blauwheid van de wolken,
die, zwangergaande, dreigen dra-
 nen donderdeun te doen.

Aan EUG. DE LEPELEER,
 4/5 '98.

WIE IS ALS GOD? (1)

„*Wie is als God!*” zoo wierd het woord,
in lang verleden tijden,
omtrent den thron van God, gehoord,
als Michaël ging strijden.
„*Wie is als God!*” Hij won den slag
en satans volk vernederd lag.

TUSSCHENZANG:

De vane omhoog! en immer voort,
die weerbaar is, gestreden!
„*Wie is als God!*” weergalme 't woord
des zegepraals, nog heden!

(1) Mi-cha-el: *Quis ut Deus!*

De vijand wierd verwonnen, maar
 zijn hoogmoed niet gebroken;
 met lichaamsrampe en zielgevaar
 blijft satan ons bestoken;
 doch, stuive en storme 't nog zoo fel,
 „*Wie is als God!*” roept Michaël.

TUSSCHEZANG:

De vane

De wereld is een worstelperk
 vol vijandschap en veeten;
 geen winnen, of een wapenwerk
 van dapperen mag 't heeten:
 die weerbaar is den vrede haalt,
 — „*Wie is als God!*” — en zegepraalt.

TUSSCHEZANG:

De vane

Bewaart ons, in den wjg, ⁽¹⁾ en doet
 ons allen, die u eeren,
 tot tenden uit, met kloeken moed
 de slagen slaan des Heeren;
 bevrijdt ons van der kwaden dood,
 o Michaël, Gods engel groot!

(1) Wjg, wjgend: strijdend; wjg: strijd; eenwjg: pugna singularis.

„*Wie is als God!*” zij ons geschreeuw,
zoo 't uwe was, voordezen;
verwinnaar zal de vlaamsche leeuw
door Michaël, nog wezen;
staat, Engel Gods, zoo bidden wij,
ons, lijdend, wijgend, stervend, bij!

TUSSCHENZANG:

De vane....

10/5 98.

OCH WARE IK....

Och, ware ik ongevoelig en
mijn herte een steen bedegen,
wanneer de boosheid bijten komt
van die mij toegenegen
en dankbaar wezen moesten! ach!
't en is geen een verschenen,
of, was er een, hij verre weg
van hier is en verdwenen.

'n Ware ik maar gevoelig als
ik tranen zie en lijden,
bereid om al dat doenlijk is
te doen en hen te blijden
die, troostloos zijnde, zeggen: „Helpt:
u wille ik al mijn leven,
bedanken!” Neen: beloven is
een ander ding als geven!

Ach, weze dan mijn herte zoo't
voor u, moet zijn, o Vader,
die meer mij als ik immer mocht
verdienen, altegader
ontvangen liet; die vroolijk zijn
mij doet, mijn herte pramend:
en al te menig keeren mijne
ondankbaarheid beschamend!

KORTRIJK, 25/5 '98.

CINXEN.

't Is stille, Cinxendag en, over 't plekske vloers,
van waar ik henezie en schouwen kan, daarboven.
de hemelsblauwe lucht, en hoore ik niemendal,
't en zij, voorbij geschoven
een langzaam bellen, dat, herhalende, eens en nog
zegt: „komt te kerkewaard, met mij den Heere loven!”

't Is stille en kerkewaard vervoere ik mijn gedacht,
vervoere ik heel en al mijn innewaardste wezen,
tot vóór uw voeten, God, die uit het duister graf
zijt heerlijk opgerezen;
die in uw kerke rust en dáár, in 't hoogste blauw,
terwijl het klokske luidt, mij uwen naam laat lezen.

O groote kerke Gods, o hemelwelfen, daar
het minste mensch van al, bij nachten of bij dagen,
U in de sterren kan aanschouwen, groote God,
zoo ver zijne oogen dragen,
en in de blauwe lucht des hemels! kerke Gods,
gewijde kerke, wie zal u te schenden wagen?

KORTRIJK, 29/5 '98.

X

IN 'T RIET.

Gedoken half, in 't riet,
half zichtbaar, in de rieten,
aanschouwt de koeien mij,
die, versch uit hunne slieten
en aan vaste veters, nu
op vrije voeten gaan
en, gaande, 's morgens vroeg
hun lange steerten slaan.

Omhooge heffen zij
hun hoofd en doen de stalen
van 't omgebogen riet
hun tongen wederhalen
te mondewaards; de zwakke,
ontgroende staven riet
men rijzen toppeloos,
en weerom rechte ziet.

Ze stampen dat het kraakt,
 en 't water, van beneden
 hun voeten, spettert op
 en speit hen om de leden;
 de koeier djakt zijn djakke
 en, djakkend, rechtevoort
 hij koeiers overal
 hem tegendjakken hoort.

De dazen zijn daar aan
 en bij, bij bijzen weven
 zij, rings om elke koe,
 hun' zidderende schreden;
 ze zuipen zuiver bloed,
 bij volle zeupen, uit
 de malsche bronnen van
 de diepe koeienhuid.

Vaart henen, zonne, weêr
 ten avondwaard: de koeien
 en kunnen 't herden noch
 gedragen meer; ze loeien
 om vrij te zijn van 't zog,
 dat hun den uier spant;
 om vrij te zijn van 't vier
 dat hun de balgen brandt.

„Naar huis, allei — alla!”
Zoo luidt het en geladen
met de ongevalschte gift
huns overvloeds, zoo waden
de koeien uit het riet
en uit den meersch, verbeid,
weërom te stallewaards
en in de stilligheid.

ZILLEBEKE, 27/9 '98.

SORBUS AUCUPARIA. L.

Nen zwicht van bloeroo bezekens,
de weérge van coraal,
zie 'k hooge. op de averesschen staan,
en blinken altemaal;
de najaarszonne vonkelt op
dien ongetelden pereldrop.

De blaren zijn al afgewaaid
en 't hout is, heel ontkleed,
met honderduizend beierkens,
behangen, wijd en breed.
„En hoe, o lustig lijsterdriet,
en plukt ge mij die perels niet?“

— „Gij draagt misschien een roer, dat ons
 het leven rooven moet;
 of peerdshaar hebt gij meêgebracht,
 bestemd voor onzen voet?
 Verlaat ons, want we leven, wij,
 van al dat man of maag is, vrij!” —

„Sa, merel, lijstster, kwalster, al
 dat averessehenooft
 veroorbaart, hier! en dapper u
 nen vollen buik geroofd:
 geen mensche en ziet u, rep noch zeg
 en hoore ik meer, 't gevaar is weg!”

't Is menig, menig vogel zat
 gaan slapen en voortaan,
 de zonne is, in den oosten, en
 de dag weer opgestaan:
 geene averessche, of, ongeminkt,
 hij nog vol bloeroo bezen blinkt.

En averesschhout staat er, met
 de macht, dat, ongekrankt,
 vol bezen, tusschen 't ander hout,
 en boven 't ander, hangt;
 maar wie die al de perels van
 die trotsche toppen tellen kan?

Tot Iper, op de „werken”, staat
dit wonder, ongekend;
en menig weet zooveel daarvan
of waar hij stekeblend:
dat schoone is, en geen bate en bringt
is goed voor — een die liedtjes zingt.

ZILLEBEKE, 2/10 '98.

. . . . AAN DEN LINDEBOOM.

O! wat schoon, wat bolgekruiden
lindeboom,
van verre ik staan zie, blinkende in den
morgendoom!

Heel is hij gewelkerd al en
duizendvoud,
van verwen, langzaam afgesleten
guldengoud.

Dag en schijnt erop noch noensche
zonneglans:
't is vochtig en de hemelkomme is
duister gansch.

Doch, ik zie mij, zonnewijs in
't nedergaan,
die najaarsche, ei, die bolgekruide
linde staan.

Ringsom rijzen hooge en groote
zwart en zwaar
getakte boomen naast die lieve
linde daar.

Diepe schaduw schieten ze en een
donker groen
gewelf zij om het wezen van die
linde doen.

Weest gegroet mij, nauwlijks uit den
morgendoom
erkenbaar Lieve-Vrouwken, aan den
lindeboom!

SENTE, 29/10 '98.

BLADERVAL.

De boomen strooien weêr den weg
met wakke winterblaren,
die, vol gevangen morgendauw,
te gronde nedervaren.

Ze wentlen, zoo de wouters doen,
die weg en weder draaien,
van de eene blomme op de andere, in
het heetste zonnelaaien.

Geen zonne nu, geen vlindervlucht,
geen blommen meer, die blinken;
maar blâren, die, verwelkerd, uit
de hooge boomen zinken.

Maar blâren die, al stemmeloos,
in 't gers en in de biezen,
in 't diepe van den wagenslag
hun stille grafsteê kiezen.

De lucht is heel doorwaaid ervan :
de wegen en de weiden,
de voren in den akkergrond
en kan ik onderscheiden.

Zóó dapper, in de velden, zijn
des zomers oude paden
met allerhande verwen van
gestrooisel overladen.

Komt, koning Winter, komt nu maar ;
bij honderdduizendtallen,
van bloemen en van blâren is
al 't zomervolk gevallen.

SENTE, 29/10 '98.

EGO FLOS. . . .

(CANT, II : 1).

Ik ben een blomme
en bloeie vóór uwe oogen,
geweldig zonnelicht,
dat, eeuwig onontaard,
mij, nietig schepselken,
in 't leven wilt gedoogen
en, na dit leven, mij
het eeuwig leven spaart.

Ik ben een blomme
en doe des morgens open,
des avonds toe mijn blad,
om beurtelings, nadien,
wanneer gij, zonne, zult,
heropgestaan, mij nopen
te ontwaken nog eens of
mijn hoofd den slaap te biën.

Mijn leven is
 uw licht: mijn doen, mijn derven,
 mijn' hope, mijn geluk,
 mijn eenigste en mijn al,
 wat kan ik, zonder u,
 als eeuwig, eeuwig sterven;
 wat heb ik, zonder u,
 dat ik beminnen zal?

'k Ben ver van u,
 ofschoon gij, zoete bronne,
 van al dat leven is
 of immer leven doet,
 mij naast van al genaakt
 en zendt, o lieve zonne,
 tot in mijn diepste diep
 uw aldoorgaanden gloed.

Haalt op, haalt af!...
 ontbindt mijne aardsche boeien;
 ontwortelt mij, ondelft
 mij!... Henen laat mij,... laat
 daar 't altijd zomer is
 en zonnelicht mij spoeien
 en daar gij, eeuwige, ééne,
 alschoone blomme, staat.

Laat alles zijn
voorbij, gedaan, verleden,
dat afscheid tusschen ons
en diepe kloven spant;
laat morgen, avond, al
dat heenmoet, henentreeden,
laat uw oneindig licht
mij zien, in 't Vaderland!

Dan zal ik vóór
o neen, niet vóór uwe oogen,
maar naast u, nevens u,
maar in u bloeien zaan;
zoo gij mij, schepselken,
in 't leven wilt gedoogen,
zoo in uw eeuwig licht
me gij laat binnengaan.

KORTRIJK, 17/II '98.

PLATANUS ORIENTALIS. L.

Alhier, aldaar, wijd uit, wijd om,
wijd afgevalen blaren
bezabberen mij 't wandelpad,
alsof het vagen waren
van verwers handen, geelwe op groen,
die 't grauw der aarde blinken doen.

Een zure wind is opgestaan,
die 't schoone der platanen
zijns ondanks, al te langen tijd
zag schaduwen de banen
van 't zomerhof. 't Is winter haast
en 't oud, afjunstig noorden blaast.

Die zatgezopen, zooveel tijd,
 aan 't zalig zonneleven,
 daar stonden, ei! zoo roekeloos
 en 't hoofd omhooggeheven,
 gevallen zie 'k nu los en loom,
 beneden den plantaneboom.

Zoo valt, die op de winden schreed,
 ééns bliksemens, doorschoten,
 de vogel, bei zijn slaggers af
 en langzaam neêrgevloten,
 in 't zand des wegs: met borst en klauw
 vergeefs gewend naar 't hemelsblauw.

Plantaneboomen, 't deert mij, dat
 ik, wandelende, 't zoete
 geweeftel van uw schaduwkleed,
 in 't stof betreden moete;
 dat eens zijn bergzaam looverdak
 mij bood, wanneer de zonne stak.

Dat eens mij zoete zangen zong,
 wanneer, te lossen toome,
 de bolle wind zijn' sprongen sprong
 en liep van boom tot boome;
 al zuchtende . . . o, zoo schoon en kweelt
 geen vinder, die de harpe speelt.

Dat eens!.... Maar nu is 't veeg en 't valt
in 't graf: de winden loeien
zijn lijkgezang! Platanenloof
te zomer zal 't hergroeien
en wederom den zonneshijn
mij zachtend voor de voeten zijn.

KORTRIJK, 20/11 '98.

SLAAPLIED.

Waait mij nu zoetjes,
o zuchtende wind;
wiegt mij en douwt mij
dat zuilende kind;
speelt om zijn wichtelijk
aanzichtje en laat
Jesuken rusten; het
slapen nu gaat.

Palmen die roerende en
wagende zijt
stilt om mijn kindeke uw
takken nen tijd;
engelkens, zoetjes, ach,
Jesuken wilt
slapen: uw' tonge en
uw' harpe nu stilt.

Vogelkes zwijgt, die daar
huppelt en springt;
dauwdruppels, zoetjes en
belt noch en klinkt;
zonne, uwe machtige
stralen verfrist:
't kindeke Jesus.... in
slape.... nu is't!

KERSTDAG 1898.

KROMMENISSE.

Rechte en zonder krommenissen,
tusschen u en mij, beslissen
laat mij, vaste en veilig, of
gij mij of ik u, vandage,
leggen zal aan 't wijngelage,
spijs uw ijdel wangebof!

STEENE, 12/12 '98.

VERLORENBROOD.

Verlorenbroods zijn zulke lieden,
die weinig hope of geene u bieden,
't zij waar zij gaan of waar zij staan,
van eens of anders meê te slaan:
't zijn steiteniets, 't zijn daghuurdieven,
't zijn onbetaalde wisselbrieven,
't zijn bodemlooze vaten, daar't
't gevangen water deurevaart;
die wint voor zulke of werkt voor nieten,
zal arbeid hij en geld verschieten;
voor zulken bakt, geringe of groot,
die bakken wilt — verloren brood!

1899.

„VADER OVERLEDEN”.

O Al te kwade boodschapper,
die, bitsig als een horselbie;
die, stekende als een degenstoot;
die, snel gelijk den bliksemslag;
die, stom en doof, noodzakelijk,
te mijwaard op de snaren komt
gevlogen van den teekendraad!
Te gauwe, ach armen, vindt ge mij
en biedt gij, in uw bitsigheid,
de boodschap, — en geen troost daartoe! —
dat „*vader overleden*” is!
Ge'n zegt niet hoe hij, vroomgezind,
zijn kruise en zijne ellenden droeg;
ge'n zegt niet, echt en recht, hoe hij
onwankelbaar geloovig en
betrouwende in Gods goedheid was;
ge'n zegt niet hoe beneën den bast
van buitenwaardsche onteederheid,

hij teêrheid in zijn herte borg;
 ge'n zegt niet hoe, van 's morgens vroeg
 tot 's avonds, hij was werkzaam; hoe
 't gevaar hij niet en minde, niet
 en vreesde, daar 't de plicht beval;
 ge'n zegt niet hoe nauwkeuriglijk
 hij omzag, daar te zorgen viel
 voor kinderlijke onschuldigheid;
 g'en zegt niet hoe noch wat hij was,
 vóór God en vóór de menschen: gij
 en steekt me . . . en gij en stoot me maar
 door 't herte, dat hij henen is,
 mijn broeder! Van geen zielenruste
 en rept gij! — Och, hoe herteloos
 doorslaat mij nu die bliksem­lag
 en biedt hij me, in zijn bitsigheid,
 de boodschap, — en geen troost daartoe! —
 dat „vader overleden” is! —
 Zijn ziele God genadig zij!
 O Al te kwade boodschapper!

KORTRIJK, 1/1 '99.

UIT DE DIEPTEN.

Ik hoore 't klokspel nauwelijks,
en nauwelijks de slagen,
die slaan de lange stonden van
de stomme winterdagen;
't is doof omtrent mij alles, en
schier dood, hetgeen mij moed,
mij mannelijken wil, te mets,
en kracht in 't herte doet:
daar zit entwat in 't luchtgewelf
dat krank is; dat, beneden
die krankheid, armen mensche, mij
doet krank en ziek zijn, heden.

Wat is dat? Aarde of hemel, wat
ontbreekt mij nu, die wanen
mij vrij van alle zorgen dorst,
nog onlangs; die, de banen
des levens gei doorgaande, hield
den zin op u gericht,

o zonne, die mij tegenblonkt
 in 's hemels aangezicht!
 Waar is nu alles henen en
 hoe zitte ik hier, gekrompen,
 vernederd en ontzenuwd, in
 des winters doove dompen?

Ach! wis is mij de dood omtrent
 en, heimlijk aangekropen
 des nachts ong' hiere duisternisse
 in 's herten grond gedropen,
 de droefheid, — of ik blijde was
 en helder eens van zin, —
 op mij heeft heure vuist geveld
 en giet mij tranen in.
 Waar berge ik mij? Waar vluchte ik u,
 o troostloos ondervinden
 der zware weemoedsketenen,
 die nu mij nederbinden?

Waar vluchte ik mij? Waar schuile ik, of
 wij zal mij? Zal ik vluchten,
 die bidden kan; die God bij mij,
 voor bijstand, heb; die zuchten
 in de oore' Gods mijn lijden kan;
 die, sprakeloos, verstaan
 bij hem kan zijn; die, schaamteloos
 bij hem kan binnengaan?

Aanhoort mij dus, o Vader; uit
de diepten roepe ik henen:
„Ontfermè 't u eens dooden en
uw licht zij mij verschenen!”

Gij ook zijt eens in 't graf geweest,
drie dagen en drie nachten;
gij ook hebt uwe onlustigheid
geklaagd; als al uw krachten
begaven u, om hulp gebeên,
die, aller hulpe en troost,
God zelf, voor mij te lijden en,
gegalgd, te sterven moest.
Ontferme 't u eens stervenden,
die, naast u, neêrgebeden
in 't graf van zijne ellendigheid,
verrijzen wilt ook, heden!

KORTRIJK, 15/1 '99.

ONGETEEKENDE EN
ONVOLTOOIDE
„SLAPENDE BOTTEN”.

De boodschap uit des Heeren woon
t' geheim des Heeren boodschappend,
begroet ze vol genaden, die
zal Moeder Gods en Maged zijn.

De Maagd bezoekt de moeder van
Johannes, haar in 't bloed verwant
en ongebaard verkondigt hij
dat Jezus reeds geboren is.

Het woord dat vóór alle eeuwen uit
des Vaders wezen wierd, verschijnt,
het sterflijk uit een' Moedermaagd
gesproten God- en menschenkind.

Het kind wordt in Gods huis gebracht,
die t' al gebiedt hoort man's gebod
en afgekocht om niet bijkans
wordt hij die ons verlossen zal.

Hymn. in off. ss. Rosarii.

Die mijn hert bemint, o konde ik
hem gevonden! Heere, vonde ik
U, mijn hert, mijn toeverlaat
wiste ik waar hij henengaat.

Ver van mij, dat ben ik zeker
is de liefde- en troostinspreker
want mijn herte zwemt, o wee,
in een wijde tranenzee.

Is hij in de blommen? Neen-hij
in goud, rijkdom of gesteen hij,
als hij in mijn hert niet is
neen-hij, neen-hij, neen gewis.

VRIENDENZOEN.

VIS UNITA FORTIOR.

Waar zat gij dan
gestoken gij
verduisterd en
verdoken, gij
o vriendenhert:
door vriendenhand
zoo waandet ge in
uw onverstand,
gekwetst en afgewezen?
'k en hadde u nooit
vergeten, ik,
geen weêrstand u
verweten, ik;
geen stroo u in
den weg geleid,
geen werk gedaan,
geen woord gezeid
dat kwetsende u kon wezen.

Nog meer als ik,
 zijt gij, misschien
 een vriendenherde,
 en mij, misschien,
 spijs al hetgeen,
 ons beider liefde
 in stukken smeed
 een ware vriend gebleven?

Dat vriendschap is
 moet sterker zijn
 moet sterk alzo
 de kerken, zijn,
 gesteund op vast-
 en dieper grond
 als vriendenhand
 en vriendenmond
 zoo nu, zoo na dit leven.

't Is dit alleen,
 dat scheiden ons
 zoo bitterlijk,
 dat beiden ons
 kon drijven om
 gij hier, ik daar,
 verre af en zoo
 nabij malkaar,
 te porren en te pogen
 aan 't gene ik wist,

of waande, dat
 het was; en gij
 houdt staande dat
 het niet en was:
 niet anders als
 een ijdel woord,
 een vuil en valsch,
 een opgesmukte logen.

Zoo ziet men 't gene,
 op dezen dag
 nog ijzervast
 gevezen lag,
 verworteld en
 verwassen, eer
 't ooit morgen is,
 met eenen keer,
 ter stede, in stukken vliegen;
 zoo komt men eere
 en trouw vaneen,
 zoo komt men man
 en vrouw vaneen,
 zoo vriendenherste
 en vriendenhand
 en volk intween te liegen.

'k Herbiede u dan
 de vriendenhand,
 het vriendenhart,

den vriendenband,
die, spannende en
weerspannig aan
ons beider bede,
is losgegaan,

nu weer aaneen te binden.

'k Herbiede u hulpe
en bijstand, in
den strijde, om weêr
den vijand in
te stormen; en
dat ongekleeed,
dat edel Wicht
dat Waarheid heet,
te zoeken en te vinden.

HALF APRIL.

Gij blauwgekaakte wolken daar,
halfwit, omtrent uw boorden,
die gruwzaam in den hemel moert,
en grimt in 't gramme noorden:
hoe lange speelt gij, koud en kil,
den baas nog hier? 't is half April!

't Is onbermhertig koud; en 't kan,
de zonne ondanks, gebeuren,
dat 's morgens, al dat gers is, wit
geruwrijmd, staat te treuren!
Waar wilt gij, boos geweld, naartoe,
des winters? Wij zijn wintermoe!

't Moet zomer zijn, geen koude lucht,
die bijt en straalt; 't moet open,
dat, wachtende, in de botte zit
of weer in 't gers gekropen,
van schuchterheid, voor 't nijpen van
den hardgevuisten winterman!

Staat op, gij oostersch zonnlicht,
en schiet, bij volle grepen,
uw schichten uit; doorkwetst, doorlijdt
het graf, daarin, genepen,
de zomer zat: verrijzenist
des konings kind! te late al is 't!

Hallelu-jah! dan zingen zal,
dat 't wederklinkt alomme,
den gorgel los, de vogel en
de luidgekeelde blomme;
de klepel zal de klokke slaan
en kondigen den Koning aan.

O Jesu, vol genaden,
wie zal't, wie zal't mij raden,
hetgene ik zeggen moet?
'k En weet van veel gebeden
den zin niet, noch de reden:
och, helpt mij, Jesu zoet!

Uw vleesch, uw bloed, uw leven
u zelven mij gegeven,
dat hebt gij, heel en al:
'k en weet noch wat 't u weerd is
noch wat van mij begeerd is
noch wat ik geven zal.

Mijne armoe wilt verrijken,
o Jesu, en niet kijken
als naar uw eigen goed;
u zelven wil ik even
aan u, wat kan ik geven,
als u, o Jesu zoet!

Uw herte zij, en 't mijne,
in blijdschap en in pijn,
 vereenigd; en, voortaan,
ach, mochte ik zoo gebonden
en vrij, door u van zonden,
 den weg dien gij gaat, gaan!

VOORBIJ.

Voorbij is, eer het woord voluit
mijn tonge ontsnapt, het veêrgefluit
des vogels, die is verre en wijd
van hier, bijkans in géénen tijd.

Voorbij, zoo vaart het stoomgetuig
zijn vechtend vier- en vonkgespuig
de schenen langs, één stonde, en is
verdwenen in de duisternis.

Voorbij zoo loopt een schaduw langs
de stappen meê mijns wandelgangs,
dóór 't onafmeetbaar veld, dat ik
ontgroenen zie van stik tot stik.

Vorbij, zoo valt een striepken licht,
een valsterre, over 't aangezicht
des hemels, en 'k en zie daarvan
geen spur, eer zesse ik tellen kan.

Vorbij o God, u uitgespaard,
gaat 't al vorbij en tendenwaard,
gaat al dat is of was vorbij:
Gij zijt alleene en blijft God, Gij!

MARIA.

Tenden raad en tenden reden,
vol mishope en zeerigheden,
bidde ik, onbevleete maagd,
voor uw kind nu zorge draagt.

Cana zag u, zonder schromen,
voor twee schaamlen tusschenkomen,
zijnde in nood van bruiloftwijn:
wilt mij ook indachtig zijn!

Bruiloftwijn en bruiloftkoeken,
dat en durve ik u verzoeken,
maar verleent mij werk en brood,
anders moet ik morgen dood.

Morgen, neen, gij zult mij heden,
moeder van bermhertigheden,
laten . . . zegt en 't zal geschiên,
u bedanken, op mijn knie'n.

U bedanken en verkonden,
dat gij zijt, in alle stonden,
alle streken west of oost,
schamellieden hope en troost.

Hosannah zingt,
't is palmendag.
Jerusalem,
 slaat open
uw' deuren al,
komt uitewaard,
en kust, in 't zand
 gekropen,
het voetspeur en
de stappen van
het veulen, dat
 vol eer
is voerende in
Jerusalem.
— Hosannah, zingt! —
den Heer!

Weer een weggeroofde lelie
uit des werelds doorenveld,
na des levens rampmartelie,
hooge in 's hemels hof gesteld.

't Maagdenlijkske is afgemalen,
tot den laatsten vezel af:
niet en kwaamt gij nederhalen,
dood, bijkans, in 't duister graf.

Wederom, en vrij, geboren,
vloog het zielke hemelwaard:
dood, gij hebt den strijd verloren,
't leven hebt ge, o dood, gebaard.

o Altijd onbevleete Vrouwe,
ik ben onweerd, eilaas, dat ik uw licht aanschouwe,
zoo lang mij in dit tranendal,
verdoold gelijk een ooi en teenemaal vol zonden,
den waren weg en is gevonden
o Moedermaagd, die mij tot God geleiden zal.

Hoe menigmaal was, in dit leven,
mijn ziele eilaas den vrede kwijt,
omdat ik ver, van u gebleven,
me in 's werelds weelden had verblijd;
't was alles valsch, dat zij beloofden
en om hun' schoon gepinte hoofden
vol leugens blonk het vol bedrog;
verfoeide pracht van die u haten,
Maria, 'k wil nu alles laten,
op U alleen betrouwe ik nog!
o Altijd . . . enz.

De booze vijand kwam mij tergen
en ringsom mij zoo spookten fel
gedaanten, vrij zoo hoog als bergen
en wangedrochten uit de hel;

ik zou vergaan, ik zou verzinken,
 ik zou den diepsten grond uitdrinken
 des bekers die de ziel vergeeft
 had ik tot U, o altijd goede,
 mij niet gewend; die nimmer moede
 nog helpt die U geloochend heeft.

o Altijd

Niet vrij eilaas, die 's werelds lusten,
 die 's vijands wulpsch geweld ontvliedt
 en is hij, nooit en zal hij rusten
 verwint hij erger vijand niet;
 ik ben mijn ergste vijand zelve,
 hoe dieper ik mijn hert doordelve
 hoe meer ik vinde dat, onvrij
 van alle kwaad, ik ga ten gronde
 in eenen poel van rampe en zonde,
 ach, onbevleete, bidt voor mij!

o Altijd enz.

Ik wil mij gansch u geven nu,
o liefste Jesu zoet,
den loop van al mijn leven u
mijn herte en mijn gemoed.
Aanveerd dat herte en 't uwe zij
o Jesu ook gegeven mij
verwisseling van liefde doet
met mij o Jesu zoet.

'k Beminne u uit der maten zeer,
o liefste Jesu zoet.
Gij zegt dat ik u volgen, Heer
en u beminnen moet,
ik vrage u dan, o Jesu kind,
die kinderherten meest bemint,
dat gij mij 't allerhoogste goed
in u beminnen doet.

Van herten zijn wij één voortaan,
o liefste Jesu zoet,
ik wil door alle smerten gaan,
door allen tegenspoed
en sterven zal ik onversaagd,
zoo Gij mij in uw herte draagt
en nimmermeer daaruit en doet,
o Jesu, Jesu zoet.

AVE REGINA.

Heil u, heil u, Koninginne,
vrije Vrouw der zoeter minne;
heil u, wortel, stam en poort;
heil u, 's werelds weergeboort!
's Zaligmakers moeder milde,
daar hij 's hemels deuren wilde
mede ontsluiten; sterre in zee,
slaat ons gade en weert ons wee!
die zoo diep zijn neer gevallen,
helpt ons weder opstaan, allen,
Jesu moeder, staat ons bij,
dat ons vrede en vreugde zij.

Aanziet de kraaien die van zaai-
noch oestgetij en weten,
die schure en hebben noch schapraai
en God verleent ze 't eten!
Aanziet hoe dat ze, tem en fraai
hier spijs en drank vergeten.

GHISTEL.

X 'T WAS 'N WARE!

„Past op,” zei Meester Heuverswijn,
„dat iemand, — wie die snaken zijn,
die 'k hoorde daar, met hand of mond,
een s . . . e nadoen, dezen stond, —
nog durve! Wat bediedt mij dat?
Een schande is 't! En, 'k en weet niet wat
ik doen zal met den deugeniet,
die nog nen keer zal durven . . .!” — Ziet,
daar hoort mij Meester Heuverswijn
weerom entwat gelaten zijn,
van zulken aard, dat 't wonderwel
geleek 't onvoegzaam kinderspel: —
„Komt hier, gij, Jan! Wat hoore ik! Gaat
en seffens recht in 't hoekske staat!” —
„K en doe,” zei Jantje Poupaert, als-
of 't heel onschuldig ware:
menheere, 't was 'n ware!”

PET. V. WAEREGHEM.

Mocht zulk een tale eilaas
geen enkel tale wezen,
geen woorden, waarheid en
onnagemaakte smert
op willens voet gesteund,
op biddens vlerk gerezen
tôt naast het evenbeeld
der wenschen van Gods hert,
dan zou wellicht de baan
de duistere baan des levens
verlichten in den glans
van Hem die u bemint,
van Hem die naar u wacht,
van Jesus, dien gij tevens
al waart gij nog zoo boos
toch geren ziet, mijn kind.

*Ten halven afgewrocht,
ontvangen, niet geboren;
gevonden algeheel,
noch algeheel verloren,
zoo ligt er menig rijm
onvast in mij, en beidt
den aangenamen tijd
van volle uitspreekbaarheid.*

(RIJMSNOER.)

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

O stede en standvaste oude meuniksmoffen
wat schijnt ge mij een beeld
van veile vastigheid,
de vlaamsche vuist heeft u
eens in den leest getroffen,
u in de scherpe zon te
droogen uitgeleid,
het angstig vier heeft u
nadien opeengestapeld,
gebakerd ommetom uw leën
en sterk gemaakt
totdat gij een en al
.
.

Oneigene tale, geborgde gepeizen,
mijn zijt gij niet, uw dat en wil ik niet zijn
wat in mij en van mij is, dat heete ik mijn
onweerdige, ik laat u: ga' reizen!

Neen, en schrijft, op rijm of onrijm
iets, of eer ge aan 't schrijven gaat
.

Luistert allen, luistert allen:
Gods woord is mij ingevallen.

Ik had ne keer nen dicht gemaakt
 en 't stond van vooren aan zoo wat
 van God, gelijk geen een mij dat
 en dient te doen herdichten.

Heere geeft dat wie, wanneer
 ooit dit schrift in handen kome

.

Een liefallig liedjen op
 het wijken van

Een deuntje willen wij dichten.

Dichten is een gave Gods.

Confiteor, ik heb misdaan
 en vreezend ik beterte
 den autaursteen, confiteor
 verblijdt, o God, mijn herte.

Dat hier en daar en elders leeft
 dat nimmer nog bestaan en heeft
 't gebenedijde u al van in . . .

Dat kruis dat gij mij gaaft
 een jaar van hier geleden.

De zegen Gods, u, mij en al
die met ons bidt bewaren zal.

Een heel onvast onthouden van
de onvaste voeren daar ze mij —
.

Gij die God zijt dezer eeuwe
God gemaakt, in steê van God.

Goevrijnacht, als Jezus
gevangen, gesleurd
vol wonden geslegen
besmet en besmeurd.

Heere, komt, ik ben ellendig
'k ben vol zonde en vol verdriet
komt, uw' goedheid is onendig
lange en beidt, o Heere, niet.

Hoe verre buiten al 't bereik
der menschelijke macht gesteld. .
.
het worden van den zonedag.

'k danke u, van het leven, dat
gij mij laat genieten,

O bindt mijn handen alle twee
 o bindt mijn herte aan u, en
 en laat ze nooit meer losgegaan
 uw Godlijk herte schuwen.

Oneindig wezen, God
 drievuldig, een, almachtig
 wat zijt gij dicht bij mij
 die niet en zie en hoor.

O Maria welk eene eere
 dienstbaar zijn en God den Heere
 dragen zoo gij moeder zoet
 Jesus uwen Schepper doet.

't Was God die onze zonden zag
 't is Hij die ze ons vergeven mag
 en wij, zijn 't die de boeten
 daarvan God gelden moeten.

Zijn eigen zoon en spaarde hij niet
 en liet hem voor mij slachten.

Die elken vogel voedsel geeft
 gebrek voor mij geleden heeft.

Die nievers zijns gelijk en vindt
 voor mij wierd mensche en moeders kind.

De wille des Heeren
 zoo gister, zoo nu,
 de wereld zal keeren,
 geen „individu“.

En niet uw straffen naar
 ons kwalijkdoen gemeten.

Zijn leven stond hij af voor mij
 gekruist, en voer in 't graf voor mij.

'k En was
 nog in
 't bestaan
 niet, en,
 bestaat
 zei God,
 mijn kind,
 en 'k ben.

Ons toekome, God en vader
 dat wij immer nader, nader

 ons toekome uw Koninkrijk.

Oorspronkelijk en van eersten af
is 't God die mij dit leven gaf.

Moeder stond zij vol van smerte
naast het kruis en 't brak heur herte,
dat heur kind daar hangend was.

Komt de stem die roept tot u.

Denkt gij vriend dat dat
niemen en weet
dat in uwen boezem
geborgen daar ligt
het diepste van al
't zij edel 't zij leelijk
't zij goed het zij kwaad
't gezien heeft een ooge en 't
bewaren, ontdekken
.
Hij zal . . .

Men durft er nog naar kijken nu:
 ze is nauwlijks overleden,
 ze lacht, of 't ware, en schoonder is
 ze in de eeuwigheid getreden
 als vroeger, daar zij lijdend lag
 en leelijk deed.

Mij schielijk is een vreemde
 ontroeringe ingevallen:
 is stervende iemand of
 ben veeg ik zelf misschien
 bestemd om heen te gaan.

't En gaat geen een verloren
 geen dingen dat bestaat,
 't en wordt geen een geboren
 dat heel en al vergaat.

Mijn schamel, schamel kind,
 hoe geren zou 'k het wezen
 van uwe eenvoudigheid
 zien staande blijven, dat

.

maakt pompen van canons
 en speiten van geweren
 al 't vechten is voorbij
 't is vrede weere in 't land.

Broonood lijdende,
 lam ellendig,
 nooit verblijdende
 en onbestendig.

Noch geld, noch wijn, noch brood
 en stilt den mensch zijn nood,
 daarbij begeert hij ook
 met herte en ziele... rook!

O vader, zorgt bevreesd
 dat 't kind u geren ziet
 opdat gij nooit en vreest:
 dat kind en vreest mij niet.

Pinte, ponte, palingpot,
 loopt ermeê naar 't wagenkot,
 loopt ermee naar 't ovenbuur

Waarom bemint u, kind, zoo zeer
 't zij welke ontaarde ziele,
 die kleen zijt, hulploos, arme en teer....

Ei wat baat het slingervuisten,
 hadt gij nog zoo zware knuisten,
 stondt gij nog zoo hooge en sterk

Gij zijt, en zult het altijd wezen,
 zoo God u schiep, een vrije geest,
 geen lichaam, eene ziel, nadezen.

Ten dorse geschreden, zoo
 hing 't harnas
 hem loodzwaar om de leden.

Over hem Gods handen waken
 vrij van schade en schandeanraken,
 waren ze 't

De dood, wat is de dood
 herdenkt, o mensch, een stonde

Noch wulvengier, noch evertand
 en vreest die heeft gezond verstand.

Met uw vuil en stinkend vat
 vol gouden vruchtbaarheden

Als ik jong was, zoo verlangde ik
 dag op dag naar iets of wat

Dien man zie 'k geren rusten,
 zie 'k geren slapen gaan.

Doet hetgeen gij moet,
doet al dat gij doet.

En zeggen zeker nu,
zoo zult gij bij uw zelve

Geen bandenbrekend leven
menigvuldiglijk ...

Het leven is zoo kort, men kan 't
niet wel genoeg verleven.

Heel verarbeid, heel vermoeid
zit nabij den boord te wachten

Hoe schoon de weerde schat ook zij,
'k en zal hem nooit beminnen.

Hoe eer ik ware dood geweest,
hoe min 't hem ha' gespeten

Hij riep met luider stem,
daar alle dingen zwegen

'k Voele een traan mijne ooge ontzwellen,
als ik denke: 't is voorbij.

Maar haalt mij ievers een die half
zoo eerbaar in zijn

Wij hebben al niet veel anders meer,
maar wij hebben nog vlaamsche leute.

Zoo is uw land,
zoo weze uw hert.

Het leven, welk geluk was het
met Adams' zonde en zeer besmet?

Kleene visschen, zoo luidt het lied,
en dappere dieven en vangt men niet.

Handhaaft u brood van hand,
maar niet van herten.

Daar is hij, roept er een,
loopt weg, hij gaat u vangen!

Vol goedheid en vol vriendschap
onversleten

Waar haalt hij 't uit, waar haalt hij 't al.

Verre van ouders, verre van huis,
verre van

Hier zitte ik op mijn ongemak

Bij kleener vreugden behelpe ik mij.

Niet heel en al en durve ik doen.

Erumpunt

Bottende, en om uit te bersten
ziet mij al die boomen staan;
zoo de naasten zoo de versten,
zwellen doen ze en zwart nu gaan :
Daar 't nu zwart is, zal 't geworden
lente zijn, van einde te orden
loopt het nog twee nachten aan.

Waarom, waarom bemin ik toch
den donder,
ontleedt, o gij, die wijs zijt, mij
dit wonder.

Ik hoore heel den nacht
het gulzig slokken van
die gote daar.

Hoe dood, hoe dood
in al de levendheden
der lieve lente staat gij daar
onlief alleen

Waar gaat gij, o geest van de blomme
wanneer
zij 't leven moet laten en liggen.

Hebt toch meelye
mensen, meelye
met de schoone
boomen Gods!

De boomen roepen allen,
overluid en lang:
Wat loopt gij, stoere stormen,
boos en bulderachtig
voorbij op onzen hals.

De bleekgroene schaaiaards,
 nog nauwlijks geblaard,
 rijen hooge in de wolken
 hun' lochtige vaart.

'k Zie u geren blauw en blank
 blank en blauw geweven
 wolken

De mane zit en ziet
 dat aan; ze schijnt te zeggen:
 't Is avond nu en 't geen
 mijn zuster zonne zag
 is henen: rust nu wat
 en nederleggen
 de zorgte gaat van dezen zwaren dag.

Ik wete een hoeksken in
 den hof en daar geborgen
 ontvluchte ik voor 't geweld
 der luide levenszorgen.
 Verheven is 't van de aarde
 op oude bouwselbraken
 met boomen overal
 omzet en 't zonneblaken
 en vindt het morgen noch
 des middags, op nen stoel

ontduike ik dikwijls daar
 en 't geterg
 des werelds
 en daar
 en vindt des morgens mij
 daar zittend immer niet
 noch middags; menschenloos

 zijt God die mij daar ziet.

Passieblommen.

't Weer is helder lauw en zoet
 zoo 't niet elken dag en doet.
 Laat mij in de groene weiden
 bij der hand u henenleiden
 'k zal u blomkes nu en dan
 toogen en gij zult daarvan
 later dit en dat mij klappen
 nopens blomkes eigenschappen.
 't Blomke dat ik liefst van al
 zie en altijd blijven zal
 geren zie zoo lange er bloeien
 ziet het daar beneen u groeien
 reis en reis met de eerde daar
 strekt zijn zedig loofgeblaar
 en men ziet zijn groen verterre
 maar van bij en nooit van verre

wilt gij weten hoe ze nommen?
 't zijn, met oorlof, passieblommen.

Uw vlerk
 aan 't werk
 in 't zwerk
 zweeft zwierend deur de wolken
 o tier-
 end dier
 dat hier
 en ginder almedeens

Tallen tijden kan men nu
 versche blommen bloeien zien
 bloemen te aller steden.

Bolle kake
 roode mond
 och, hoe zal 'k het zeggen
 witgetande
 blij en blond

Thorhout, Thorhout, heilige stede
 wist gij waar uw voet op staat;
 wat uw' bosschen rooken dede
 wat uw naam vermoeden laat.

Steenratjes
 waar hebt gij
 van den nacht
 geslapen ?

Wat zei dat vinnig stemgepiep
 dat uit dien boom mij tegenliep
 en groette

Men kan aan de dieren
 zoo vele doen zeggen
 en spreken ze niet.

De zage zucht
 en kerft het hout
 in kisteberd, in korsten

O meulewal, met al 't geheugen
 der schuldelooze onnoozelheid
 mij vóór uw' voet en lief geheugen

Hoe schoon, hoe schoon
 wat zal ik anders zeggen
 hoe schoon hoe schoon
 en van geen menschenmacht
 (wolke met zwart haar
 die er bij lange
 klissen uitschiet)

Zwarte eeken, olmen
 donkergroene esschen
 abeelen die grauwt

Gij meerelaar met uw zwart habijt
 en uwen bek van goude
 wat wondere ik hoe gij blijde zijt

Hoe stille is 't om de stad nu hier
 is 't op de kwaadste dagen
 verdragelijk, als 't kiezinge is
 of lotinge

Hoe schoon zijt gij van verre uit uw
 begijnhofboomen

O wat is 't toch liefgetal
 rondom mij en rondom al

O zingend kind en wist' gij niet
 en zongt gij zoo 't de vogels doen

't Was op nen dampen donkeren dag
 't was 's morgens in de vroegte

De zonne is weg die liën en land
 verblijdt en 't vlugge volk van 's hemels harpenaren.

Den nieuwen wegel werpt
 de zon vol oosterlicht.

Zegt mij hoe de sterren worden,
zegt mij

Ze beven door de lucht
de duiven

Ik ben eens verre weg
bij donker nacht gereden

En stoort de veugels niet,
ze zijn zoo bezig.

En die eer gedroomde boomen
als gewisse boomen zijn.

Eer dauw en dag,
eer dag en dauw

't Is stille, stille allengskens, en
't is avond weer aan 't worden.

De wereld draait nochtans.

't Molenzeil, dat, bruingeboend

De wind die uit de stikken waait.

Hebt gij ooit een peerd zien pinnen.

Ik heb nen dreupel dauw gedronken

Peerden van de dood gelijk

't Zij van oost of west of waar

Doomend lijk een reukoffrande

Ach, herontsteekt de lampe toch

Wat groot gebouw daarin wij wonen mogen

Brijkroode oude wanden

Van boomen die roerloos en, schoon
zichtbaar, in den smoor bedolven staan.

Ik weune bij de zee,
de blauwe zee, de baren
ze staan tot in mijn huis,
en de onafmeetbaarheid.

Welgekomen zijt mij allen
die na duizend ongevallen
op des werelds wilde zee
zoekt en ziet de blijde haven

Vijfden van de sture maand,
die des winters wegen baant

o Sneeuw, gewolde dracht
der witte wintervelden

Men hoort dat 't koud is

Gekeend en gespleten
van koude is mijn vel

De Maarte komt besneeuwd

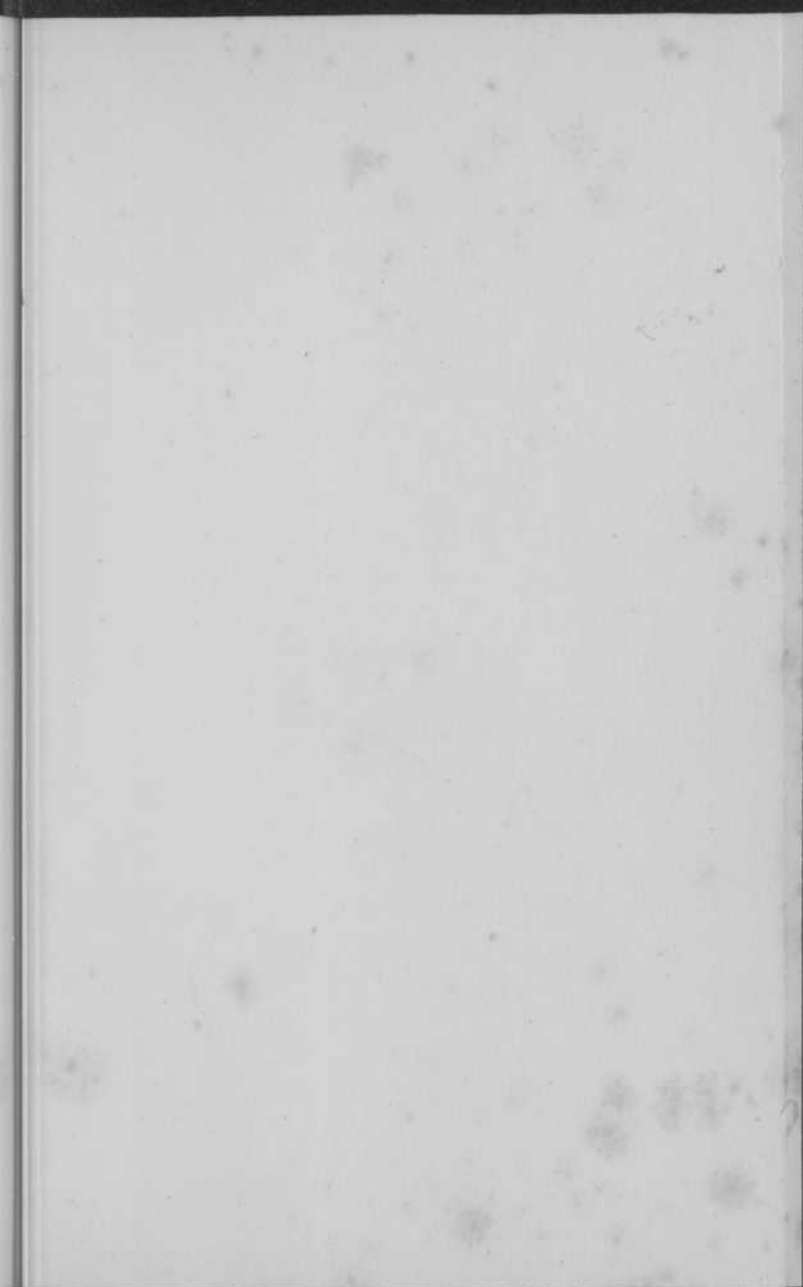
Half rood, half groen
de hagen staan
half beukenhout,
half ieuwen;

ik hope dat
 vrouw Lente zal
 verneschen en
 vernieuwen
 dat dood nu is;
 in tusschentijd
 mij welkom
 gij winter zijt
 omdat gij

.

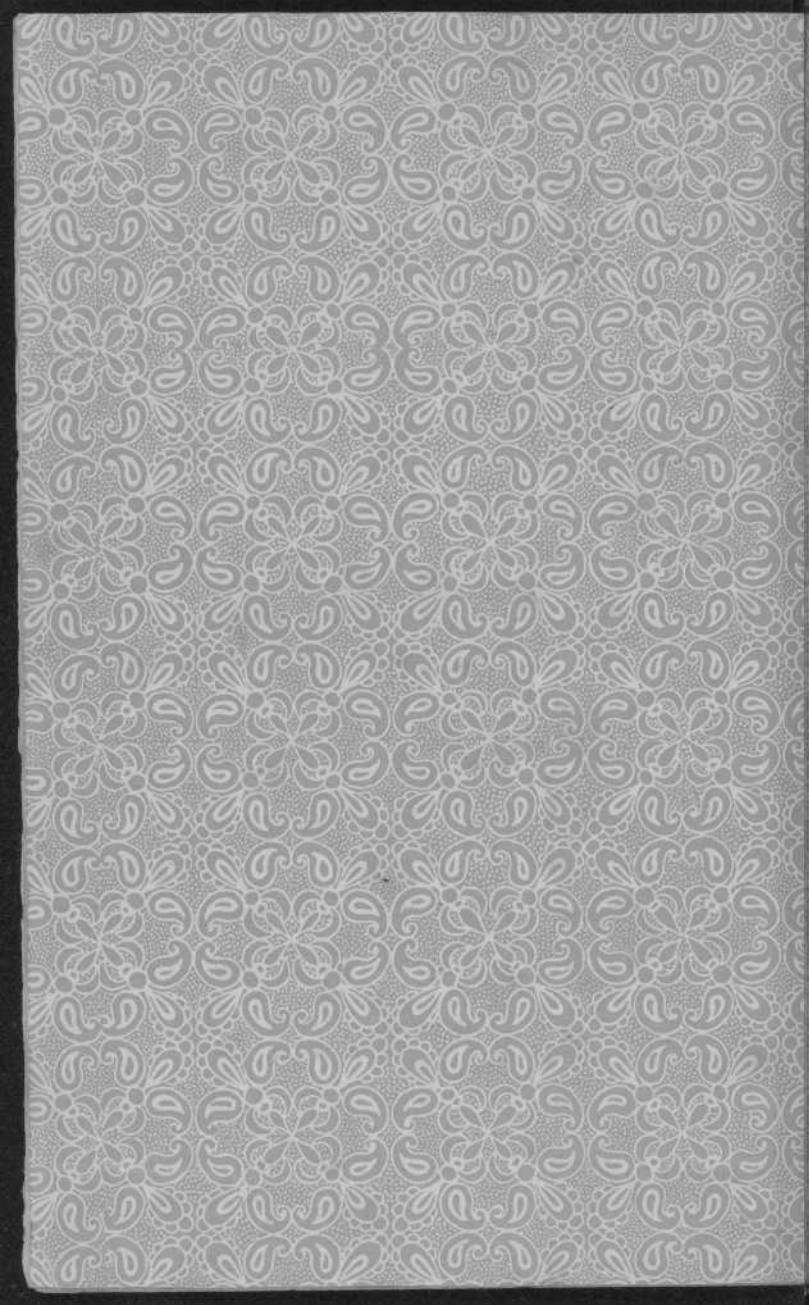
De dagen langen nauw genoeg,
 maar toch, ik kan bespeuren

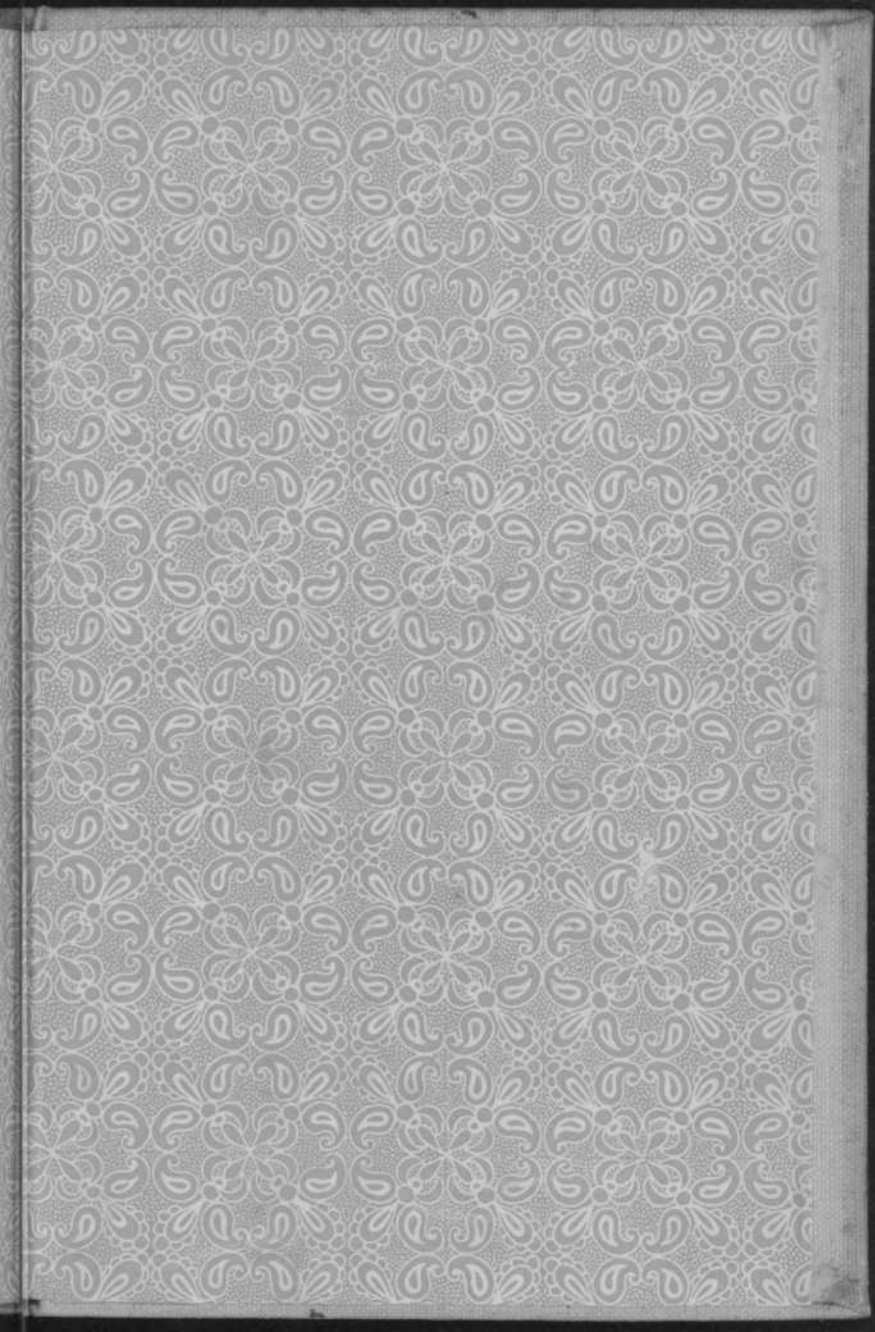
Gij, winden, kunt o — o —
 o — o — o — o —
 o — o — o — o —
 ik bidden kan

7

D
B
A